

DOBAR TEMELJ

Započeti kršćanski život ispravno

ZAC POONEN

Dobar temelj: *Započeti kršćanski život ispravno* –
Zac Poonen
Naslov originala: *A Good Foundation*
Copyright: Zac Poonen (1990)

Preveo: Ivan Hečimović
Lektorirala: Nataša Sulić

Uredio: Christian Fellowship Centre, Indija
www.cfcindiam.com i www.croatian.cfcindia.com

Izdavač hrvatskog izdanja:
Neuer Bund Verlag, Bonn

Copyright za hrvatsko izdanje: 2021.
Korice: Christian Fellowship Centre, Indija

Nijedan dio ove knjige ne smije biti kopiran niti
preveden bez pisanog dopuštenja autora.

Za više detalja, obratite se na:

Neuer Bund Verlag, Bonn
www.neuer-bund-verlag.de
kontakt@neuer-bund-verlag.de

i / ili Christian Fellowship Centre,
#69, Bellahalli, Kannur Post,
Bengaluru – 562149,
Indija.

E-pošta: cfc@cfcindia.com ili kontakt@neuer-bund-verlag.de

SADRŽAJ

Uvod.....	4
1. Pokajanje.....	6
2. Vjera.....	19
3. Odabir i opravdanje.....	26
4. Učeništvo.....	30
5. Krštenje u vodi.....	37
6. Krštenje u Duhu Svetome.....	44
7. Posvećenje.....	51
8. Božja Riječ i molitva.....	62
9. Zajedništvo i crkva.....	68
10. Završetak ovoga doba.....	76

Uvod

Evandjelje je radosna vijest koju kao ljudi možemo živjeti onako kako je Bog to za nas prvotno i zamislio. Čovjek koji sve preda Kristu može živjeti životom neprestane pobjede. Pa ipak, mnogi koji prihvate Krista kao svoga Spasitelja ne uđu u taj slavni život koji evandjelje nudi.

Zašto ne? Vrlo često to se dogodi jer na početku našeg kršćanskog života nisu položeni dobri temelji.

Naš život nakon što se nanovo rodimo možemo usporediti s izgradnjom kuće. Svi jako dobro znamo da je najvažniji dio kuće njezin temelj.

Ako kuća ima pukotinu na trećem katu, razlog se često može naći u lošim temeljima.

Isto je i s našim životima. Godinama nakon što smo položili svoju vjeru u Krista, moguće je da pretrpimo posljedice loših temelja položenih na samome početku.

Novi zavjet nam obećava život pobjede nad grijehom.

Pogledajte Božje obećanje u Poslanici Rimljanima 6, 14:

“Valjda grijeh neće nad vama gospodariti! Ta niste pod Zakonom, nego pod milošću!”

Također nam zapovijeda da živimo život neprestane radosti, potpuno slobodan od straha i tjeskobe. Pogledajte Poslanicu Filipljanima 4, 4–6:

“Radujte se uvijek u Gospodinu... Ne brinite se tjeskobno ni za što...”

Zapamtite da nam Bog zapovijeda samo ono za što će nas On i osposobiti.

Dakle, Njegove su zapovjedi zapravo obećanja onoga što nam On može po milosti dati da postignemo! Gore navedene zapovjedi stoga su obećanje da nas Bog može osposobiti da živimo život neprestane radosti i život slobodan od tjeskobe.

Još je mnogo slavnih obećanja poput tih u Novome zavjetu. Ali ova koja smo spomenuli dovoljna su da nam bude jasno kako je evanđelje uistinu radosna vijest.

Unatoč tome, žalosno je da mnogi kršćani koji tvrde da su primili evanđelje ne žive životom opisanim u gornjim redcima.

Svrha ove knjige je omogućiti vam da položite dobar temelj u svom životu, da bi Božji plan za vaš život bio u potpunosti izvršen.

Čitajte dalje, dopuštajući Duhu Svetome da govori vašem srcu.

Ovo bi mogao biti početak jednog novog poglavlja u vašem životu...

Prvo poglavlje

POKAJANJE

Isus je rekao da u Njegov ovčinjak (Njegovo kraljevstvo) možemo ući jedino ako prođemo kroz vrata. No, isto tako je rekao da će neki pokušati ući s druge strane, preko zida (Ivan 10, 1).

Put koji je Bog odabrao da se čovjek spasi jest kroz pokajanje i vjeru u Gospodina Isusa Krista. To je jedini put. Bog nikada neće prihvatiti čovjeka koji pokušava ući na neki drugi način.

Ivan Krstitelj, čovjek koji je došao pripremiti put za Gospodina, propovijedao je o pokajanju. To je bio jedini način da se izraelski narod pripremi za Isusa i primi ga kao svoga Spasitelja. Ni za nas ne postoji drugi način.

Pokajanje i vjera

Izgleda kao da većina današnjih vjernika ne posjeduje dubinu, posvećenost ni snagu kakvu su posjedovali rani kršćani.

Što mislite, koji su razlozi za to?

Primarni razlog je taj što se većina kršćana nije na ispravan način pokajala.

Povjerovali su u Isusa. No, povjerovali su, a da se prije toga nisu pokajali. Zbog toga je njihovo obraćenje površno.

Samo pogledajmo riječi ove dobro poznate himne:

*«Kada i najveći prijestupnik iskreno povjeruje,
U tom trenutku dobiva od Isusa oprost.»*

Je li to zaista istina; da i najveći prijestupnik dobiva oprost od Isusa samo ako povjeruje?

Ne treba li se prije toga pokajati?

Mogli bismo reći da istinska vjera uključuje i pokajanje. No, ako se to ne objasni najgorem prijestupniku, on će otići uvjeren da je nanovo rođen samo zato jer je povjerovao. I nastaviti će živjeti u zabludi.

Poruka koju je sam Isus propovijedao glasila je: „Pokajte se i povjerujte u evanđelje.“ (Marko 1, 15) Zapovjedio je svojim učenicima da propovijedaju istu tu poruku (Luka 24, 47). I upravo su to i činili (Djela 20, 21).

Božja riječ vrlo je jasna po tom pitanju. Ako želite biti na ispravan način obraćeni, ne smijete odvajati pokajanje od vjere. Bog je ovo dvoje spojio u jedno. A što Bog spoji, čovjek neka ne razdvaja.

Pokajanje i vjera su zapravo prva dva kamena temeljca kršćanskog života (Hebrejima 6, 1). Ako se osoba nije na ispravan način pokajala,

to znači da će njezin temelj biti manjkav. Zbog toga će cjelokupan kršćanski život te osobe biti manjkav.

Biblija kaže da je „strah Gospodnji početak (ili abeceda) mudrosti“ (Izreke 9, 10). A ako se uistinu bojimo Gospodina, „okrenut ćemo se od grijeha“ (Izreke 3, 7).

Dakle, oni koji se nisu pokajali niti okrenuli od grijeha, nisu naučili abecedu kršćanskog života.

Lažno i pravo pokajanje

Ako ste se pokajali, morate biti sigurni da je vaše pokajanje bilo iskreno. Jer Sotona ima spremno lažno pokajanje, kojim vara ljude.

Sotona zna da većina ljudi živi po samo jednoj zapovjedi koja kaže: „Ne budi uhvaćen!“ Stoga ih uči putevima i načinima kako sagriješiti i pritom ne biti uhvaćen.

Čak će i kradljivcu biti žao ako ga uhvate. Ali to nije pokajanje.

U Bibliji vidimo primjere ljudi čije je pokajanje bilo lažno.

Kada je kralj Šaul bio neposlušan Bogu, priznao je Samuelu da je sagriješio. Međutim, nije želio da to sazna narod. I dalje je tražio čast od ljudi. Nije se iskreno pokajao. Bilo mu je samo žao što je bio uhvaćen (1. Samuelova 15, 24-30). U tome je razlika između njega i kralja

Davidu koji je otvoreno priznao svoj grijeh kad je upao u njega (Psalam 51).

Kralj Ahab je bio poput Šaula. Bilo mu je zaista žao samoga sebe kad ga je Ilija upozorio da će mu Bog suditi. Čak se odjenuo u kostrijet i tugovao zbog svojih grijeha (1. Kraljevima 21, 27-29). No, nije se iskreno pokajao. Samo se bojao Božjeg suda.

Slučaj Jude Iškariotskog jasan je primjer lažnog pokajanja. Kada je vidio da je Isus osuđen na smrt, bilo mu je žao i rekao je: „Sagriješio sam!“ (Matej 27, 3-5) Svoj je grijeh priznao svećenicima; kao što mnogi i danas čine! Nije se pokajao, iako mu je vjerojatno bilo žao zbog onoga što je učinio. Da se zaista pokajao, prišao bi Gospodinu u slomljenosti i molio za oprost. Ali nije to učinio.

Puno toga možemo naučiti iz ovih primjera, pogotovo o tome što nije pokajanje!

Pravo pokajanje je „okretanje od idola prema Bogu“ (1. Solunjanima 1, 9).

Idoli nisu samo oni izrađeni od drveta i kamena, pohranjeni u poganskim hramovima. Postoje jednako opasni idoli koje ljudi štiju, a koji ne izgledaju tako nepoželjno. To su idoli užitka, udobnosti, novca, imidža, samovolje itd.

Svi smo ih mi štovali godinama. Pokajati se znači prestati štovati te idole i okrenuti se od njih prema Bogu.

Istinsko pokajanje uključuje svaki dio nas: naše umove, osjećaje i našu volju.

- Prije svega, pokajati se znači promijeniti mišljenje o grijehu i svijetu. Znači shvatiti da nas je naš grijeh odvojio od Boga. Također znači vidjeti da je cjelokupan način funkcioniranja ovog svijeta usmjeren protiv Boga. A mi se želimo okrenuti od takvog bezbožnog načina života.
- Drugo, pokajanje uključuje naše osjećaje. Žalosni smo zbog toga kako smo živjeli (2. Korinćanima 7, 10). Mrzimo sami sebe zbog onoga što smo činili. I još više, preziremo zlo koje postoji u nama, a koje nitko drugi ne može vidjeti (Ezekiel 36, 31).

Tugujemo i žalujemo zbog toga što smo povrijedili Boga svojim načinom života. Tako su reagirali mnogi velikani u Bibliji kad su postali svjesni svojih grijeha. David (Psalam 51), Job (Job 42, 6) i Petar (Matej 26, 75) - svi su oni gorko plakali kajući se zbog svojih grijeha.

I Isus i apostoli potiču nas da plaćemo i vapimo nad svojim grijesima (Matej 5, 4; Jakovljeva 4, 9). To je put kojim se vraćamo Bogu.

U konačnici, pokajanje uključuje našu volju. Trebamo podložiti svoju tvrdoglavu volju – želju da sve bude po našem – i učiniti Isusa gospodarem naših života. To znači da smo

odsad spremni učiniti sve što Bog traži od nas; bez obzira na cijenu i razinu poniženja koju možemo pretrpjeti.

Razmetni sin se vratio u dom svoga oca kao slomljeni, ponizni mladić, koji je bio spreman učiniti sve što mu otac kaže. To je istinsko pokajanje (Luka 15, 11-24).

Ne moramo priznati Bogu svaki grijeh koji smo ikada počinili. Ionako bi bilo nemoguće sjetiti se svih grijeha. Razmetni sin nije to učinio. Sve što je rekao bilo je: „Oče, sagriješio sam.“ To je sve što mi trebamo reći.

No, prisjetimo se da je Juda Iškariotski također rekao: „Sagriješio sam.“ Ali postoji ogromna razlika između pokajanja razmetnoga sina i Judina pokajanja. Boga ne zanimaju samo riječi koje izgovaramo. On osjeća duh iza tih riječi i u skladu s time radi na nama.

Plod pokajanja

Ivan Krstitelj rekao je farizejima da donesu plodove istinskog pokajanja (Matej 3, 8). Ako smo se zaista pokajali, to će promijeniti naše živote do temelja.

Jedna od prvih stvari koju bismo trebali učiniti nakon pokajanja jest pokušati nadoknaditi ili popraviti štetu za sve ono što smo pogrešno učinili u životu.

Čitamo o Zakeju u evanđeljima. On je bio osvjedočen o svojim grijesima istog trenutka kada je Isus ušao u njegov dom (Luka 19, 1-10). Zakej je bio čovjek koji je volio novac, no razumio je što istinsko pokajanje znači. Znao je da će, ako želi postati Isusov učenik, morati nadoknaditi sve ono pogrešno što je učinio u životu.

To je značilo da će izgubiti puno novca jer je prevario mnoge ljude, no odlučio je pokajati se svim svojim srcem. Zbog toga je rekao Gospodinu da će polovicu svog novca dati siromašnima, a da će onima koje je prevario vratiti četverostruko.

Tek nakon što je Zakej rekao da će ispraviti ono što je pogriješio, Isus je rekao da je spasenje došlo u njegov dom. Spremnost na ispravljanje štete koju smo uzrokovali jedan je od dokaza istinskog pokajanja (Luka 19, 1-10).

U usporedbi koju je Isus ispričao, mudrac je kopao duboko i svoj je temelj postavio na stijeni, ispod slojeva pijeska (Luka 6, 48). Ludi čovjek također je na istome području izgradio svoju kuću, no on nije kopao dovoljno duboko; svoj je temelj postavio na površini, na pijesku.

Ovu usporedbu bismo mogli primijeniti na pravo i lažno pokajanje. Tek onda kada smo voljni donijeti bolne odluke i ispraviti što smo pogriješili, znači da kopamo duboko.

Kada dođemo Kristu, dobro je odvojiti vrijeme odmah na početku za ispravljanje svega onoga iz

našeg neobraćenog života što treba biti riješeno. Ako u tome budemo površni i zanemarimo neke stvari, uvidjet ćemo da će naši temelji ostati slabi i da će se naša kuća jednoga dana srušiti.

Što uključuje vraćanje?

Što uključuje vraćanje?

Ako ste varali na porezima itd., sada morate vratiti taj porez. Ponekad možda neće biti moguće vratiti iznos točno određenoj instituciji, ali gdje postoji želja, uvijek će biti načina - ako želimo biti poslušni Bogu! Možemo kupiti poštanske markice ili kartu za vlak i uništiti ih, da budemo sigurni da će novac koji dugujemo državi doista i otići tamo.

Ako ste prevarili ljude, trebali biste im se i ispričati kada im vraćate oduzeto. Ispričajte im i kako je došlo do promjene u vašem životu! Ako vam se čini da nemate hrabrosti učiniti to sami, povedite sa sobom brata dok vraćate što ste uzeli.

Ako ne možete vratiti cijeli dug odjednom, nema veze. Vratite ga u ratama. Ali počnite ga vraćati, makar se radilo o malom iznosu. Bog je prihvatio Zakeja onoga dana kada je odlučio vratiti svoje dugove, a ne nakon što je otplatio sav dug.

Ako ste prevarili nekoga, a ne znate gdje trenutno živi, u tom slučaju možete novac vratiti

Bogu – onome koji je pravi Vlasnik sveg novca. To je pravilo Bog dao Izraelcima (Brojevi 5, 6-8).

Kako god bilo, nikada ne bismo trebali ostaviti sebi novac koji smo stekli na krivi način. Bog nikada neće blagosloviti taj novac.

Ako smo nekoga povrijedili ili oštetili na način koji ne uključuje novac, trebamo otići i ispričati se toj osobi te ju zamoliti za oprost.

Poznajem braću koji su mjesecima štedjeli novac, da bi nakon toga ispraznili svoje bankovne račune i vratili porez državi ili carinske takse na kojima su varali. I Bog ih je blagoslovio s nečim daleko boljim od punih bankovnih računa!

Isto tako, poznajem neke koji su pažljivo izračunali sve one iznose kada su putovali javnim prijevozom ili vlakom bez karte da bi nakon toga vratili taj novac. Oni koji su vjerni u malim stvarima učinit će velike stvari za Boga.

Također poznajem i ljude koji su otišli upravi fakulteta sa svojim diplomama, priznajući da su varali na završnim ispitima. Bili su spremni žrtvovati svoje diplome, ako je bilo potrebno, da bi zadržali čistu savjest. Bog bi uglavnom učinio da uprava fakulteta bude blagonaklona tim vjericima i oprostí im.

No, to ne mora uvijek biti tako. U tvom će slučaju Bog možda dopustiti da ti uprava fakulteta oduzme diplomu! Ako se to dogodi, to će biti Božja savršena volja za tebe.

Ne želim reći da trebate mučiti sami sebe, pokušavajući iskopati iz sjećanja najmanji grijeh koji ste ikada učinili u životu. Ne. Ne morate to učiniti. Bog će vas podsjetiti na sve ono što trebate riješiti; a trebate riješiti samo ono na što vas Bog podsjeti.

Bit će situacija u kojima nećete moći učiniti apsolutno ništa jer je zlo koje ste napravili suviše komplicirano. U takvim slučajevima, jedino što možete učiniti jest reći Bogu koliko vam je žao i tražiti ga milost.

No, ni u kojem slučaju ne bismo trebali dopustiti Sotoni da nas drži svezane u krivnji i osudi, samo zato što ne možemo ispraviti neku konkretnu situaciju. Bog u potpunosti razumije našu situaciju - i On nas ne muči. Ako ste voljni, Bog će prihvatiti sve što možete učiniti – čak i ako to znači ne učiniti ništa (2. Korinćanima 8, 12).

Slava Bogu na Njegovom milosrđu!

Bog će iskazati čast onima koji iskazuju čast Njemu (1. Samuelova 2, 30). A jedan od načina na koji mu iskazujemo čast jest da budemo vjerni u malim stvarima.

Ako ne vratimo što smo uzeli, taj će nas teret neprestano pratiti, cijeli naš život. Bog će nas ispitati kako bi vidio što više volimo; čistu savjest ili novac, našu čast, naše titule ili čak naša radna mjesta.

Mnogi padnu na ovom testu. No, hvala Bogu što postoji ostatak, u svakome naraštaju - oni koji Boga vole više od bilo čega na svijetu.

Oprostiti drugima

Pokajanje također znači oprostiti onima koji su nam na bilo koji način učinili zlo.

Isus je rekao:

*«Ako vi ne oprostite svojim bližnjima, onda ni vaš Otac neće oprostiti vama vaše grijehove.»
(Matej 6, 15)*

Dalje govori da oprost treba dolaziti iz srca, a ne samo površno (Matej 18, 35).

Bog nama ne može oprostiti ako mi prije toga nismo, cijelim srcem i u potpunosti, oprostili drugima.

Možda nećemo moći zaboraviti ono što su nam drugi učinili, no možemo odbiti razmišljati o zlu koje su učinili, kada god smo kušani na to.

Možda vas je netko toliko strašno povrijedio da vam je stvarno teško od srca mu oprostiti. Zamolite Boga da vam pomogne oprostiti i otkrit ćete da je više nego voljan dati vam i želju i moć da oprostite.

Kada se sjetimo milijuna grijeha koje nam je Bog tako spremno oprostio, ne bi nam trebao

biti problem oprostiti drugima na isti način. Sotona zadobiva vlast nad nama kada ne oprostimo drugima.

Pavao kaže: „Oprostite, da vas Sotona ne bi nadmudrio“ (2. Korinćanima 2, 10–11).

Promijenjen stav prema Sotoni

U još jednom području valja riješiti stvari - području dodira sa Sotonom i zlim duhovima.

Ako ste se bavili astrologijom, štovali idole, čitali iz dlana, imali kontakt s crnom magijom itd., ili ste se zanimali za rock glazbu i koristili opojne droge, trebate se odreći tih dodirnih točaka sa Sotonom, čak i ako ste možda neke od takvih kontakata ostvarili nesvjesno.

Prvo što trebate učiniti jest uništiti (ne prodati nego uništiti) sve idole, okultne knjige, amajlije koje imate (Djela apostolska 19, 19). Nakon toga molite ovu molitvu:

„Gospodine Isuse, odričem se svakog kontakta kojeg sam imao/la sa Sotonom, svjesno ili nesvjesno.“

Nakon toga recite ovo direktno Sotoni:

„Suprotstavljam ti se Sotono, u ime Isusa Krista, mog Gospodina i Spasitelja. Ne

možeš me više dotaknuti jer sada pripadam Gospodinu Isusu Kristu.“

Jakovljeva poslanica 4, 7 kaže:

“Podložite se Bogu. Oduprite se đavlu i on će pobjeći od vas.”

Nakon toga, Sotona vas više neće držati u šaci.

Ako nastavimo hodati s Gospodinom, On će nam sve više rasvijetljivati različita područja našeg života. Možda će to biti svjetovan način na koji se oblačimo ili govorimo ili grubost u tonu našeg glasa ili način na koji si štetimo navikom (ne)čitanja itd. Tako ćemo neprestano otkrivati nova područja u kojima se trebamo pokajati i biti očišćeni.

Trebamo neprestano živjeti život pokajanja.

Drugo poglavje

VJERA

Pokajanje je prvi kamen temeljac kršćanskog života. Vjera je drugi.

Vjerovati u Boga znači imati povjerenja u Njega, pouzdajući se da je istina ono što je rekao u svojoj Riječi, što god nam naši osjećaji ili drugi ljudi govorili. Tako je jednostavno.

Tri su činjenice koje se odnose na Boga:

1. Bog nas bezgranično voli.
2. Bog je neograničeno mudar.
3. Bog je svemoćan.

Je li teško vjerovati u te tri činjenice? Nije. Pa onda nam ne bi trebao biti problem vjerovati u Boga svim srcem.

Kada je Eva u Edenskom vrtu poslušala Sotonu, to je učinila jer nije u potpunosti vjerovala Bogu. Nije vjerovala da su Božje zapovjedi za njezino dobro. Bila je neposlušna Bogu jer nije vjerovala da je Bog voli savršenom ljubavlju.

Vjera u dobivanje darova od Boga

Bog ima toliko puno prekrasnih stvari koje nam želi dati. Svi Njegovi darovi su darovi milosti. Međutim, da bismo ih primili, potrebna nam je vjera.

Biblija uči da smo „spašeni milošću, po vjeri“ (Efežanima 2, 8). Milost je zapravo ispružena Božja ruka koja nam daje nebeske blagoslove. Vjera je naša ispružena ruka koja poseže prema Božjoj ruci i uzima te blagoslove.

Prije svega, Bog nam daje oprost svih naših grijeha. Ako smo se pokajali, tada samo trebamo ispružiti ruku i uzeti ono što nam Bog besplatno nudi. Ne moramo raditi za to niti pokušati platiti ono što Bog ima za nas. Već je otplaćeno na Golgoti. Sve što trebamo učiniti jest reći: „Hvala ti, Oče“ i uzeti to. To je vjera.

Kada ne uzmemo što nam Bog daje, mi ga zapravo vrijeđamo. Preziremo Njegove darove. Možda mislimo da nas Bog zadirkuje, kao što neki ljudi zadirkuju djecu, pružajući prema njima ruku u kojoj drže nešto, da bi je odmah povukli nazad čim dijete posegne za onime što drže u ruci! No, Bog nije zlonamjeran ni zao, poput tih ljudi. On je Otac koji nas voli. I zaista čezne da nam da dobre darove.

Zato Biblija kaže da je “bez vjere nemoguće ugoditi Bogu“, bez obzira na sve drugo što učinili (Hebrejima 11, 6).

Ako vjerujemo Bogu, ne samo da će nam oprostiti grijeha, nego će nas i osloboditi od sile grijeha.

Kako dobivamo vjeru? Postoji samo jedan način. Biblija uči da vjera dolazi od „slušanja, i to slušanja Riječi Kristove“ (Rimljanima 10, 17). Drugim riječima, dobivamo vjeru kada dopuštamo Bogu da nam govori kroz svoju Riječ. Tako naša vjera i raste.

Iz Božje Riječi znamo da je Krist umro za naše grijeha i da je uskrsnuo. Isto tako, znamo da nam pokajanje i vjera u Isusa donose trenutni i potpuni oprost svih grijeha. Duh Sveti tada svjedoči s našim duhom da je to istina. Na temelju svjedočanstva Božje Riječi i Duha Svetoga možemo u potpunosti biti sigurni da nam je Bog oprostio i da smo zaista Njegova djeca.

Sigurnost vjere

Bog želi da u srcu imamo sigurnost da smo doista Njegova djeca. Ne želi da ikada sumnjamo u to.

Sotona će dati sve od sebe kako bi nas držao u sumnji. No, nikada ne trebamo sumnjati jer nam je Bog dao mnoga obećanja u svojoj Riječi kojima nas želi uvjeriti u istinitost te činjenice.

Pogledajmo samo ova obećanja. Isus je rekao:

„Onoga koji dođe k meni zasigurno neću izbaciti van... Zaista, zaista kažem vam, onaj koji vjeruje ima život vječni.“ (Ivan 6, 37. 47)

„Svima koji ga primiše (Isusa Krista) dade vlast da postanu djeca Božja.“ (Ivan 1, 12)

Gospodin kaže:

„Bit ću milosrdan prema prijestupima njihovim, njihovih se grijeha neću više sjećati.“ (Hebrejima 8, 12)

Povjerovati u Božja obećanja slično je hodanju po stabilnom i čvrstom mostu dok prelazimo preko duboke rijeke. Ako je most čvrst, nije važno jesu li naše noge slabašne. Što je, dakle, snažna vjera? Pouzdanje u snažnoga Boga i Njegova obećanja.

Naši nas osjećaji vrlo često varaju. Zbog toga im nikada ne bismo trebali vjerovati. Postoji priča o tri osobe, Činjenici, Vjeri i Osjećaju, koji su hodali jedno iza drugog po uskome zidiću. Činjenica je išla prva, Vjera odmah iza, dok je Osjećaj hodao zadnji. Dokle god je Vjera držala svoj pogled na Činjenici, sve je bilo u redu. Osjećaj ih je pratio bez problema. No, kada se Vjera okrenula da vidi kako Osjećaj napreduje, spotaknula se i pala ravno u svoju smrt. Nedugo

nakon toga, Osjećaj je pao za njom. Činjenica je nastavila neometano hodati po zidiću!

Pouka ove priče vrlo je jasna. Božja se Riječ sastoji od nepromjenjivih činjenica. Ako naša vjera gleda neometano samo u Božju Riječ, nikada nećemo posustati, a osjećaji će se uskladiti s tim. Međutim, ako počnemo gledati u svoje osjećaje, lako je moguće da ćemo se spotaknuti i pasti u obeshrabrenje i osudu.

Ispovijedanje vjere

Biblija kaže da trebamo ispovijedati ono što vjerujemo.

«Jer ako ustima ispovijedaš da je Isus Gospodin i srcem vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Jer se srcem vjeruje za opravdanje, a ustima se priznaje za spasenje.»
(Rimljanima 10, 9-10)

Usmeno priznanje je od velike važnosti. Ispovijedati Božju Riječ znači govoriti iste one stvari koje Bog govori. To ne bi trebalo biti teško jer samo znači govoriti „amen“ („neka taku bude“) na Božja obećanja.

Riječ “vjerujem“ prvi se put u Bibliji spominje u Postanku 15. Ondje čitamo da je Bog rekao Abramom koji je bio bez djece, da će imati potomaka koliko je zvijezda na nebu. Nakon

toga piše da je „Abram povjerovao Gospodinu“ (6. stih). Hebrejska riječ za „vjerovati“ je „aman“, od čega dolazi „amen“, što znači: „neka tako bude“. Abram je dakle, samo rekao „amen“ na Božje obećanje.

To je prava vjera: reći „amen“ Bogu.

U daljnjim poglavljima čitamo da je Abram sebe počeo zvati novim imenom koje mu je Bog dao: Abraham (što znači „otac mnogih“). Sara, njegova žena, i dalje nije mogla imati djecu. Ali to za Abrahama nije ništa mijenjalo. On je i dalje sebe nazivao ocem mnogih jer je vjerovao u ono što je Bog rekao (Postanak 17, 15).

To je ispovijedanje vjere - reći ono što je Bog rekao u svojoj Riječi. Kada ispovijedamo Božja obećanja, izražavamo svoju vjeru u Gospodina; tada Bog može djelovati u našu korist.

„Riječju svoga svjedočanstva“ nadvladavamo Sotonu (Otkrivenje 12, 11). Sotona, optužitelj, neprestano nam pokušava oduzeti sigurnost spasenja i neustrašivost dolaženja pred Boga. Ako želimo nadvladati Sotonu, trebamo mu izgovarati Božja obećanja.

Isus je nadvladao Sotonu citirajući dijelove Pisma, govoreći: „Pisano je“ tri puta. (Matej 4, 1-11)

Ako sumnjamo u Božju Riječ, nazivamo Boga lašcem. No, kada ispovijedamo Božju Riječ Sotoni, stojimo uz Boga i Njegovu Riječ, nasuprot Sotoni i njegovim lažima. Tako i pokazujemo

Sotoni da vjerujemo u istinitost onoga što je Bog rekao, kakve god naše okolnosti bile i što god nam osjećaji govorili.

To je ispovijedanje vjere.

Treće poglavlje

ODABIR I OPRAVDANJE

Način na koji Bog odabire svoju djecu i kako ih opravdava dvije su slavne istine o kojima nas uči Novi zavjet.

Odabir

Biblija nas uči da je Bog odabrao svoju djecu po svom predznanju (1. Petrova 1, 1–2). To znači da je Bog oduvijek znao tko će sve biti Njegovo dijete.

Biblija nas također uči da nas je Bog odabrao „po Kristu, prije nastanka svijeta“ (Efežanima 1, 4). Davno prije nego je Bog stvorio Adama, znao je poimence svako svoje dijete. Imena Njegove djece bila su zapisana u „Knjizi života“ (Otkrivenje 13, 8).

Ove bi nam činjenice trebale uliti ogromnu sigurnost i stabilnost.

Biblija uči da Božji temelj na kojem stojimo ima dvostruki pečat. S Božje strane pečata stoji: „Poznajе Gospodin one koji su Njegovi“. S čovjekove strane pečata stoji: „Neka se kloni zloće tko god nosi ime Gospodnje.“ (2. Timoteju 2, 19)

Bog je poznao svoju djecu davno prije nastanka svijeta. Ali mi dobivamo spoznaju da smo Božja djeca tek kad se istinski pokajemo i okrenemo Bogu. Naši ograničeni umovi ne mogu shvatiti kako je moguće da Bog odabire svoju djecu, a ipak im daje slobodu da sami odluče žele li ga ili ne. To su dvije usporedne crte koje naši umovi ne mogu nikako povezati. No, kao što matematička definicija usporednica govori, one se susreću u beskonačnosti - beskonačnosti Božjeg uma.

Netko je to na ovaj način opisao: Hodajući cestom života, jednoga dana naiđete na otvorena vrata, iznad kojih piše: „Tko god se pokaje i povjeruje u Krista, može ući i dobit će vječni život.“ I vi uđete. Osvrnuvši se, vidite da na vratima kroz koja ste upravo prošli piše: „Bog te odabrao u Kristu, prije postanka svijeta.“

Opravdanje

Oproštenje naših grijeha uklanja krivnju iz prošlosti, no to nas ne čini savršeno svetima. Zbog toga još uvijek ne možemo doći pred savršeno svetoga Boga. Zato je Bog morao učiniti nešto dodatno za nas.

Morao nas je opravdati!

Opravljanje znači da je Bog na nas stavio savršenu Kristovu pravednost. Zbog toga možemo doći pred Boga savršeni poput Krista! To je zapanjujuća činjenica! I istina! Kao da je netko stavio milijune na tekući račun nekog prosjaka. On taj novac nije zaslužio, ali ga je dobio na dar.

Biti opravdan znači da nas Bog prihvaća kao da nikada u životu nismo sagriješili i kao da smo potpuno pravedni.

Božja Riječ uči: „*Stoga, opravdani vjerom, po njemu smo i pristup imali vjerom k ovoj milosti, u kojoj stojimo, i hvalimo se nadom slave Božje.*“ (Rimljanima 5, 2)

Sada možemo doći hrabro u Božju prisutnost, bez bilo kakvog straha ili oklijevanja, u bilo koje vrijeme. Bog nam je to omogućio.

U Edenskom vrtu, čim su Adam i Eva sagriješili, osjetili su krivnju i sramotu te su se pokrili smokvinim lišćem. Bog im je maknuo smokvino lišće, ubio je životinju i odjenuo ih u životinjsku kožu.

Smokvino lišće slika je naših dobrih djela. I poput smokvina lišća, ni naša dobra djela ne mogu prekriti našu golotinju pred Bogom jer Biblija kaže da su čak i naša najbolja djela u Božjim očima samo prljave krpe (Izaija 64, 6).

Ubijena životinja bila je zapravo slika Krista koji je umro za naše grijeh. Koža predstavlja

savršenu Kristovu pravednost kojom smo zaodjenuti (Postanak 3, 7. 21).

Opravdanje je besplatan Božji dar. Ni jedan čovjek ne može se opravdati pred Bogom svojim djelima. Stoga je potpuno pogrešno i krivo reći: „Trudit ćemo se biti pravedni, kako bismo mogli biti opravdani pred Bogom“.

No, postoji i druga krajnost ove zablude. Ona glasi: „Ako smo odabrani i opravdani, onda nema veze ako griješimo.“ Oni koji grijeh olako shvaćaju, jer ih je Bog odabrao i opravdao, zapravo time dokazuju da uopće nisu među Božjim odabranicima (Usporedba Rimljanima 4, 5 i Jakovljeva 2, 24).

Nakon što postanemo sigurni da nas je Bog odabrao i opravdao, Sotonine optužbe više neće imati učinak na nas. Jer „ako je Bog za nas, tko će biti protiv nas?“ (Rimljanima 8, 31). Nikada se više u životu ne moramo osjećati osuđeno ili odbačeno od Boga.

„Tko će optužiti Božje izabranike? Bog je onaj koji ih opravdava.“ (Rimljanima 8, 33)

Aleluja!

To je radosna vijest evanđelja! Ne čudi stoga što se Sotona svim silama trudi držati podalje što više vjernika od istine da ih je Bog odabrao i opravdao.

Četvrto poglavlje

UČENIŠTVO

Kada je Isus svojim apostolima rekao da idu u sve narode stvarajući učenike, bilo im je jasno što je pod time mislio (Matej 28, 19). Jer je već ranije objasnio što znači biti njegov učenik.

Luka 14, 25-35 na vrlo jasan način otkriva tri uvjeta učenja. Ondje Isus govori o čovjeku koji je postavio temelj za izgradnju tornja, ali ga nije mogao dovršiti jer nije mogao platiti trošak izgradnje (28-30). To dokazuje da biti Isusov učenik košta. Isus nas uči da prvo sjednemo i izračunamo trošak prije početka gradnje.

Bog ne želi da čekamo godinama nakon što su nam grijesi oprosteni da bismo shvatili što točno učenje znači. Isus je ljudima ispričao sve o cijeni učenja odmah nakon što su mu došli.

Rekao je da je vjernik, koji ne želi biti učenik, beskoristan Bogu, poput soli koja je izgubila svoju slanost (Luka 14, 35).

Mrziti svoju obitelj

Prvi uvjet učeništva je da moramo prekinuti prirodnu, prekomjernu ljubav koju osjećamo prema članovima obitelji.

Isus je rekao: „*Dođe li tko k meni, a ne mrzi svog oca i majku, ženu i djecu, braću i sestre, pa i sam svoj život, ne može biti moj učenik!*“ (Luka 14, 26)

To su snažne riječi. Što znači „mrziti“? Mrziti je isto što i ubiti (1. Ivanova 3, 15). Ono što se od nas ovdje traži jest usmrćivanje prirodno urođene ljubavi koju osjećamo prema članovima obitelji.

Znači li to da ih ne smijemo voljeti? Ne. To zasigurno ne znači to. Kad se odreknemo svoje ljudske ljubavi prema njima, Bog će je zamijeniti svojom, božanskom ljubavlju. Tada će naša ljubav za obitelj biti čista - u smislu da ćemo uvijek najviše voljeti Boga, a ne svoju obitelj.

Mnogi su neposlušni Bogu jer se boje da će povrijediti oca, majku ili ženu itd. Gospodin zahtijeva da nam On bude na prvom mjestu. I ako mu ne damo to mjesto, ne možemo biti Njegovi učenici.

Pogledajmo Isusov primjer. Iako je volio svoju majku koja je bila udovica, nikada joj nije dopustio da utječe na Njega i udalji ga od Božje savršene volje, čak ni u malim stvarima. Primjer

vidimo na svadbi u Kani Galilejskoj, kada je Isus odbio poslušati svoju majku (Ivan 2, 4).

Isus nas također uči kako da „mrzimo braću“. Kada je Petar Isusa pokušao odgovoriti od odlaska na križ, Isus se okrenuo i prekorio ga s možda najoštrijim riječima koje je ikada izgovorio. Reкао je: „*Odstupi od mene, Sotono! Ti si mi na sablazan!*“ (Matej 16, 23) Petar je svoj prijedlog izgovorio sa stajališta ljudske ljubavi. No Isus ga je prekorio jer je ono što je Petar predložio bilo u suprotnosti s Božjom voljom.

Isus je uvijek Oca stavljao na prvo mjesto u svemu. A to očekuje i od nas. Nakon uskrsnuća, Isus je upitao Petra voli li ga više od svega drugoga (Ivan 21, 15-17). **Samo onima koji Isusa stavljaju na prvo mjesto bit će dane odgovornosti u Njegovoj Crkvi.**

Vođi crkve u Efezu prijetilo je odbacivanje jer je izgubio prvu ljubav i posvećenost prema Gospodinu (Otkrivenje 2, 1-5).

Ako i mi, poput psalmista, možemo reći: „Koga ja imam u nebu osim tebe? Kad sam s tobom, ne veselim se zemlji“, to znači da smo zaista ispunili prvi preduvjet učenja (Psalam 73, 25).

Ljubav koju Isus traži od nas nije emocionalna, sentimentalna ljudska naklonost koju iskazujemo pjevajući mu hvalospjeve. **Ne, ako ga volimo, bit ćemo mu poslušni (Ivan 14, 21).**

Mrziti vlastiti život

Drugi preduvjet učeništva je mržnja prema vlastitom životu. Isus je rekao:

“Ako netko dođe k meni, a ne mrzi vlastiti život, ne može biti moj učenik.” (Luka 14, 26)

To je dodatno naglasio govoreći:

“Svaki onaj koji ne nosi svoj križ i ne pođe za mnom, ne može biti moj učenik!” (Luka 14, 27)

Ovo je jedno od najslabije shvaćenih Isusovih učenja.

Isus je rekao da se Njegov učenik „mora odricati samoga sebe i svakodnevno nositi svoj križ“ (Luka 9, 23). Ono što je još važnije od svakodnevnog čitanja Biblije i molitve jest svakodnevno odricanje samih sebe i uzimanje svoga križa. Odreći se samoga sebe isto je kao i mrziti vlastiti život – onaj koji smo naslijedili od Adama. Uzeti križ znači usmrtiti svoj život. No, prije nego možemo usmrtiti same sebe, moramo mrziti vlastiti život.

Naš egocentrični život glavni je Kristov neprijatelj. Biblija ovakav život naziva „tijelom“. Tijelo nas kuša da tražimo u svemu svoju korist, svoju čast, svoje zadovoljstvo, svoj put itd. Ako ćemo biti iskreni, priznat

ćemo da su mnoga od naših najboljih djela zapravo iskvarena zlim i sebičnim motivima, koji proizlaze iz života po tijelu. Samo ako mrzimo ovakav život, život po tijelu, moći ćemo slijediti Gospodina.

Zbog toga je Isus toliko puno govorio o tome da trebamo mrziti (ili izgubiti) svoj život.

U stvari, u evanđeljima se ovaj izraz spominje šest puta (Matej 10, 39; 16, 25; Marko 8, 35; Luka 9, 24; 14, 26; Ivan 12, 25). To je najviše ponavljana izjava našeg Gospodina u evanđeljima. A ipak se o njoj najmanje propovijeda i najslabije ju se razumije!

Mrziti svoj život znači prestati tražiti svoja prava i povlastice, prestati ići za vlastitim ugledom, odreći se ambicija i interesa, prestati tražiti svoj put itd. Možemo biti Isusovi učenici samo ako smo spremni na to.

Odreći se svega što posjedujemo

Treći preduvjet učenništva je odricanje od svega što posjedujemo. Isus je rekao: „*Nitko od vas ne može biti moj učenik, osim ako se prije toga ne odrekne svega što ima*“ (Luka 14, 33).

Naša imovina je sve ono što smatramo svojim. Odreći je se znači da više ništa ne smatramo vlastitom svojinom.

Prikaz ovoga vidimo u Abrahamovu životu. Izak je bio njegov sin; njegova svojina. Jednoga dana Bog je rekao Abrahamu da mu prinese Izaka kao žrtvu paljenicu. Abraham je položio Izaka na oltar i bio spreman žrtvovati ga, no Bog se umiješao i rekao mu da žrtva nije potrebna jer je bio spreman poslušati ga (Postanak 22). Nakon toga, Abraham je uvidio da, iako je Izak živio sa njim, on nije više bio njegova svojina. Izak je pripadao Bogu.

To znači odreći se svega što posjedujemo. Sve što imamo treba biti položeno na oltar i predano Bogu.

Bog nam može dopustiti da koristimo neke od tih stvari, no o njima više ne smijemo razmišljati kao svojima. Čak i ako živimo u vlastitoj kući, o njoj trebamo razmišljati kao da pripada Bogu i da nam je On dopustio da u njoj boravimo besplatno. To je istinsko učeništvo.

Jesmo li to učinili sa svime što posjedujemo? Naša svojina su i naši bankovni računi, nekretnine, posao, kvalifikacije, darovi i talenti, žene, muževi, djeca i sve drugo što cijenimo ovdje na Zemlji. Ako želimo biti istinski učenici, sve to trebamo položiti na oltar.

Bog želi da ga volimo svim srcem. To je značenje, "čistog srca" koje se spominje u Matejevom evanđelju 5, 8. Nije dovoljno imati čistu savjest. Čista savjest samo znači da smo

odustali od grijeha. Čisto srce je ono koje se odreklo svega!

Vidimo, dakle, da istinsko učenje uključuje drastične promjene stava i ponašanja prema:

1. Članovima naših obitelji i voljenima.
2. Vlastitim životima.
3. Onome što posjedujemo.

Ako ovo ne riješimo na početku naših kršćanskih života, postavljanje dobrog temelja bit će nemoguće.

Peto poglavlje

KRŠTENJE U VODI

Posljednje što je Isus zapovjedio svojim učenicima, prije nego je uzašao na nebesa, bilo je:

1. Idite i činite učenike.
2. Krstite ih u ime Oca, Sina i Duha Svetoga.
3. Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio.
Poredak je ovdje važan.

Kršteni su mogli biti samo oni koji su željeli postati učenici. Nitko drugi.

Kada su ljudi Isusu donosili novorođenčad, on je na njih polagao ruke i blagoslivljao ih (Marko 10, 13-16). No, kada bi k Isusu dolazile odrasle osobe koje su se pokajale, On bi ih krstio uz pomoć svojih učenika (Ivan 4, 1-2).

No, što danas vidimo u mnogim crkvama? Upravo suprotno. Novorođenčad biva krštena, a ruke se polažu na glave odraslih (krizma). To je upravo suprotno od onoga što je Isus činio!

Na dan Pentekosta, kada su mnogi bili osvjedočeni o svojim grijesima, Petar im je rekao neka „se pokaju i budu kršteni“. Zapis bilježi

da su oni koji su čuli njegovu riječ bili kršteni (Djela 2, 39–41).

Jasno je da su bili kršteni samo oni koji su bili sposobni primiti Božju Riječ i koji su razumjeli značenje pokajanja. O tome čitamo u Djelima apostolskim.

Što krštenje znači?

Poslanica Rimljanima 6, 1-7 jasno nam objašnjava značenje krštenja. Ondje piše da je naš stari čovjek razapet s Kristom i da smo, u činu krštenja, pokopani s Kristom u smrti. **Stari čovjek predstavlja um kakav smo posjedovali prije obraćenja, koji je želio samo grijeh. To je razapeto s Kristom.**

Ne moramo to razumjeti prije nego počnemo živjeti stvarnost. Možemo samo vjerovati što Bog kaže. Ako Božja Riječ kaže da je naš stari čovjek razapet s Kristom, onda u to trebamo vjerovati, kao što vjerujemo Božjoj Riječi kada kaže da je Krist bio razapet na križu na Golgoti. Obje ove istine prihvaćamo vjerom.

Stari čovjek i tijelo nisu jedno te isto. Tijelo je naša egocentričnost koja se protivi Božjoj volji. Moramo je nositi sa sobom dok ne odemo s ovoga svijeta. Tijelo možemo usporediti sa skupinom pljačkaša, koji žele upasti u naše domove i opljačkati ih. Stari čovjek je poput nevjernog sluge u našoj kući koji neprestano

otvara vrata pljačkašima da mogu ući. No, sada biva ubijen. Ali pljačkaši i dalje nastoje ući. No, sada je tu novi sluga, novi čovjek, koji pokušava vrata držati zatvorenima i ne pušta pljačkaše unutra.

Kroz krštenje, svjedočimo smrti i pokopu starog čovjeka (želje za grijehom) i uskrsnuću po Kristu, kako bismo nakon toga mogli hodati u „novosti života“ (Rimljanima 6, 4).

Potop iz Noina vremena također je jedan vid krštenja (1. Petrova 3, 20–21). Bog je cijeli stari svijet uništio potopom. Noa je ušao u arku i izašao iz nje u potpuno novi svijet. Stari svijet i sve ono što je bilo dio njega pokopano je pod vodama potopa. Tomu svjedočimo i tijekom krštenja; naš stari odnos prema svijetu (a to uključuje i svjetovne trendove i prijatelje) sada je prekinut. Nakon krštenja izlazimo iz vode i ulazimo u jedan potpuno novi svijet.

Način krštenja

Sada dolazimo do pitanja: kako bismo trebali biti kršteni?

Riječ „krštenje“ nije domaćeg podrijetla. Novi zavjet izvorno je napisan na grčkom jeziku, a riječ „krštenje“ dolazi od grčke riječi „bapto“, što znači „u potpunosti prekriti tekućinom“ ili

„uroniti“. Upravo je to krštenje značilo prvim učenicima - uranjanje u vodu. Špricanje vode po nečijoj glavi zasigurno nije krštenje.

Kada je Filip krstio etiopskog eunuha, stoji da su „obojica ušli u vodu i nakon krštenja izašli iz nje“ (Djela apostolska 8, 38–39).

Tijekom Isusova krštenja čitamo o sličnome: Isus je izašao iz vode nakon što je bio kršten (Marko 1, 10).

U Novome zavjetu, krštenje se uvijek obavljalo uranjanjem. Budući da je krštenje ukop, jasno je da ga samo uranjanje može simbolizirati na ispravan način. Jer, na kraju krajeva, ne pokapamo ljude posipajući ih zemljom po glavi nego ih cijele zakapamo pod zemlju.

Stoga je sasvim jasno da su samo oni čiji je stari čovjek mrtav u potpunosti kvalificirani za krštenje, odnosno oni koji više ne žele griješiti. Jer samo mrtav čovjek može biti pokopan. Zločin je pokopati čovjeka koji nije mrtav!

Krštenje u trojedino ime

Isus nam je zapovjedio da krstimo u „ime Oca, Sina i Duha Svetoga“ (Matej 28, 19). Ime je jedno jer je Bog samo jedan. No, kako nam je Isus otkrio, iako je Bog jedan, On postoji u tri osobe, koje su različite jedna od druge.

Za naše grijehе nije umro Otac, niti Duh Sveti, nego Sin. Nakon što je Isus uzašao na nebеса, sjeo je s desne strane Ocu, ne s desne strane Duhu Svetome. Isto tako, Onaj kojeg je Isus poslao svojim učenicima kao Pomoćnika jest Duh Sveti, a ne Otac. Iako sve ovo može zvučati vrlo jasno, od ključne je važnosti ne pomiješati ove tri božanske osobe, kao niti njihove jedinstvene uloge u našem otkupljenju.

U Djelima apostolskim, često čitamo o tome kako su apostoli krstili narod u ime Isusa Krista (Djela 2, 38). Kako se to poklapa s Isusovom zapovjedi u Matejevom evanđelju 28, 19?

Kada naiđemo na dvije naizgled suprotne tvrdnje u Pismu, nakon pomnijeg proučavanja otkrit ćemo da su obje izjave istinite.

Kako bi razjasnili da Otac, Sin i Duh Sveti nisu dio nekakvog poganskog trojstva, apostoli su identificirali Sina kao Isusa Krista. Zato su krstili narod u ime „Oca, Sina Gospodina Isusa Krista i Duha Svetoga“. To se naziva krštenjem u ime Isusa Krista.

Poslušnost vjere

Krštenje bi trebalo označavati prvi korak poslušnosti u životu učenika, koji vodi do

cjeloživotne poslušnosti. Takva poslušnost treba biti poslušnost vjere, a ne poslušnost razuma.

Da se Isus oslonio na svoj razum, nikada ne bi otišao kod Ivana Krstitelja da ga ovaj krsti jer bi mu razum dao mnogo razloga zašto da se ne krsti – pogotovo jer nikada nije sagriješio. Ni Ivan nije mogao razumjeti zbog čega je Isus trebao biti kršten. No, Isus je odložio razum, jednostavno poslušavši glas Duha Svetoga (Matej 3, 15).

„*Uzdaj se u Gospodina svim svojim srcem i ne oslanjaj se na vlastiti razum*“, uči nas Riječ u Mudrim izrekama 3, 5. Razum je vjeri neprijatelj broj jedan jer ljudski um ne može shvatiti duhovne istine.

Tijekom krštenja, posljednji dio naših tijela koji biva uronjen u vodu gornji je dio naše glave. To je vrlo simbolički! Vladavinu našeg umovanja najteže je usmrtiti. Adamova djeca žive na temelju onoga što im razum govori. Prilikom krštenja, svjedočimo da smo umrli takvom načinu života (oslanjanja na vlastiti razum) te sada živimo vjerujući u svaku Riječ koja izade iz Gospodinovih usta (Matej 4, 4; Rimljanima 1, 17).

Neki od kršćana smatraju da krštenje nije tako važno. Naaman se u početku protivio kada mu je Elizej rekao da se ode sedam puta uroniti u Jordan jer će samo tako biti iscijeljen od gube. Tek nakon što je poslušao, bio je u potpunosti

iscijeljen (2. Kraljevima 5, 10-14). **Kroz male stvari Bog ispituje našu poslušnost.**

Nikada ne smijemo odlagati poslušnost Bogu. Ako je vaš stari čovjek zaista umro, onda on odmah treba biti pokopan. Zločin je ne pokopati čovjeka koji je umro.

*„Zbog čega oklijevate? Ustanite i krstite se!“
(Djela apostolska 22, 16)*

Šesto poglavlje

KRŠTENJE U DUHU SVETOME

Svi mi imamo dvije glavne potrebe. Prva se odnosi na prošlost – oprostjenje naših grijeha. Druga se odnosi na budućnost - osposobljavanje da živimo život ugodan Bogu. Naša prva potreba ispunjena je Isusovom smrću na križu. Da bi druga bila ispunjena, Bog nam daje silu Duha Svetoga.

Sila za život i za služenje

Prvu potrebu nikada ne bismo mogli ispuniti sami. Nju je ispunio Bog. Isto vrijedi i za našu drugu potrebu. Ne možemo u vlastitoj snazi živjeti život ugodan Bogu, niti život kojim ispunjavamo Njegovu volju. Neki su dovoljno mudri da ovo shvate odmah na početku svojih kršćanskih života. Oni traže Božju silu odmah. Drugi to otkriju na teži način: tako što godinama pokušavaju vlastitom snagom, gdje doživljavaju neuspjeha, da bi se nakon toga okrenuli Bogu i tražili Njegovu silu i snagu.

Nažalost, postoje i oni koji se nakon mnoštva neuspjeha prepuštaju životu poraza, vjerujući da je nemoguće živjeti pobjedničkim životom.

To se događa i u našem služenju Gospodinu i svjedočenju za Njega. Većina vjernika shvati, nedugo nakon obraćenja, da trebaju biti svjedoci za Gospodina, no puno puta uvide da nemaju za to silu ni moć. Neki to prihvate kao nesretnu manu njihove osobnosti i kao takvi, odustanu od nade da će ikada postati moćni svjedoci za Krista.

Drugi shvate da im je Bog obećao silu Duha Svetoga. Oni traže Boga da im da tu silu i dobivaju je. Nakon toga, postanu obdareni, hrabri i vrlo učinkoviti svjedoci za Krista.

Jedna je stvar biti rođen od Duha. Tako postajemo Božja djeca. No, sasvim je drugo biti kršten (uronjen) Duhom Svetim. Tako dobivamo silu da budemo ono što Bog želi od nas i činimo što Bog želi da činimo.

Naše pravo stečeno rođenjem zbog novoga saveza

U starom savezu Duh Sveti je silazio samo na određene pojedince, osposobljavajući ih za izvršenje određenih zadataka za Boga. Međutim, u novom savezu svatko može primiti Duha Svetoga. On je došao kako bi nam pokazao Isusovu slavu i preobrazio nas u Njegovu sliku.

Ivan Krstitelj ukazao je na dvije službe koje će Isus ispuniti: jedna se odnosila na uzimanje grijeha, a druga na krštenje ljudi Duhom Svetim (Ivan 1, 29. 33). Mi trebamo iskusiti oboje.

Prvo obećanje Novoga zavjeta glasi:

„Spasit će svoj narod od grijeha njegovih.“
(Matej 1, 21)

Drugo obećanje Novoga zavjeta glasi:

„Krstit će ih Duhom Svetim.“ (Matej 3, 11)

Od velike je važnosti činjenica da Novi zavjet započinje s ova dva obećanja. To je bio početak novog doba u onome kako se Bog odnosio prema čovječanstvu, odnosno novi savez. To je, dakle, naše dvostruko pravo stečeno rođenjem, kad smo postali djeca Božja - da budemo spašeni od grijeha i kršteni Duhom Svetim. Bog nam želi dati sve što nam pripada rođenjem, ne samo jedan dio.

Svaka od prvih pet knjiga Novoga zavjeta započinje obećanjem o krštenju Duhom Svetim. (Matej 3, 11; Marko 1, 8; Luka 3, 16; Ivan 1, 33; Djela 1, 5) Unatoč tome, velik broj kršćana nije zatražio u potpunosti prava koja im pripadaju.

Rijeke žive vode

U Novome zavjetu Duh Sveti opisan je kao rijeka žive vode koja se izljujeva s Božjeg prijestolja na Zemlju (Otkrivenje 22, 1; Djela 2, 33). Biti kršten Duhom Svetim znači biti uronjen u tu rijeku. Isus je rekao da svi oni koji su žedni dođu k Njemu i prime Duha Svetoga, nakon čega će iz njihove nutrine poteći rijeke žive vode.

No, iskustva prosječnog vjernika više podsjećaju na pumpu za vodu; život ispunjen patnjama i borbom i pumpanje nekoliko kapljica blagoslova iz suhog srca. No, to ne mora biti tako. Kada bi nas barem suhoća naših srca odvela Gospodinu, stvari bi se promijenile. Božja je volja i želja blagosloviti nas na način da iz srca svakoga od nas poteče rijeka žive vode.

Prvi korak je priznati našu potrebu. Velik broj vjernika vodi sulude svađe oko značenja riječi u Bibliji, no ono što je nama potrebno jest sila Duha Svetoga, ne ispravna terminologija. Što nam koristi ispravno tumačenje i znanje ako smo suhi kao barut? Daleko je bolje biti iskren, doći k Bogu i priznati da iz nas ne teče rijeka žive vode. Nakon tog prvog koraka, možemo se osloniti na Boga i vjerovati mu da će nam dati ono što smo ga zamolili.

Sve što nam je treba da budemo kršteni Duhom Svetim je žeđ (snažna želja rođena iz ogromne čežnje da proslavimo Boga) i vjera

(potpuno pouzdanje da će nam Bog dati što je obećao). Zamolimo Boga, sa žedi i s vjerom, neka nam da ovu silu. On neće odbiti našu molitvu.

Djelovanje sile

Prvi apostoli odrekli su se svega što su imali da bi slijedili Isusa. No, svejedno su morali čekati da budu kršteni Duhom Svetim prije nego počnu ispunjavati od Boga im danu službu.

Sam Isus je trebao biti pomazan Duhom Svetim i Njegovom silom, prije nego što je započeo svoju javnu službu (Djela 10, 38). Ako je čak i Isus trebao ovakvo pomazanje, koliko je ono više potrebno nama.

Isus je svojim učenicima rekao da čekaju u Jeruzalemu dok sila odozgo ne siđe na njih (Luka 24, 49). Prije nego je uzašao na nebesa, ponovno im je rekao da će primiti silu nakon što se Duh Sveti spusti na njih (Djela 1, 8). Na dan Pentekosta, Duh Sveti bio je izliven na njih. I te su kukavice u trenu bile preobražene u smjele, hrabre i neustrašive svjedoke za Gospodina (Djela 2, 1-4). Primili su upravo ono što im je Isus rekao da će primiti: silu.

Da bismo mi mogli živjeti kršćanske živote, treba nam više od nauka – Božja sila u našim životima. Krštenje Duhom Svetim daje nam silu pobožnosti, kao i silu za služenje.

Različiti načini djelovanja Duha

U Bibliji se Duha Svetog poistovjećuje s vjetrom. Vjetar puše u različitim smjerovima. „Takav je i svaki onaj koji je rođen od Duha,“ govori Isus (Ivan 3, 8). Iskustvo svakog vjernika krštenog Duhom Svetim bit će stoga različito u detaljima koji se očituju izvana. No, ono što je zaista važno jest djelovanje sile iznutra.

Bog nam daje “darove sile” po svome Duhu da bismo mu mogli učinkovito služiti u izgradnji Crkve kao Tijela Kristovog. No, On je taj koji određuje kakav dar svatko od nas treba imati.

Proroštvo (sposobnost silnog propovijedanja koje mijenja, ohrabruje i tješi) najkorisniji je od svih darova (1. Korinćanima 14, 1-5). Postoje također darovi služenja, podučavanja, iscjeljivanja, poticanja, darivanja, vodstva itd. (Rimljanima 12, 6-8; 1. Korinćanima 12, 8-10). Sposobnost govorenja nepoznatim jezicima, odnosno dar jezika, još je jedan dar kojeg Bog daje. Ovaj nam dar omogućuje slavljenje i moljenje bez ograničenja koja nam predstavljaju naši umovi i materinji jezici.

Ako još uvijek niste kršteni Duhom Svetim, tražite Boga da dobijete svoje pravo stečeno rođenjem. Zamolite Boga da vam pokaže da ste zaista kršteni Duhom Svetim.

„Ako vi, premda zli, svojoj djeci dajete dobre darove, koliko će više vaš nebeski Otac dati Duha Svetoga onima koji ga zamole. Nemate jer ne molite.“ (Luka 11, 13; Jakovljeva 4, 2)

Zavapimo Bogu iz sveg srca i izrecimo riječi koje je Jakov rekao Bogu u Penuelu: *„Neću te pustiti dok me ne blagosloviš!“* (Postanak 32, 26)

Bog nije pristran. On voli sve ljude jednako. Ono što je učinio za druge, učinit će i za vas. Čak i danas, Bog vjerno nagrađuje one koji ga smjelo traže. (Hebrejima 11, 6) Više je nego spreman dati svoga Duha u punini svima onima koji ga žele proslavljati.

Sedmo poglavlje

POSVEĆENJE

Dvoznačna poruka evanđelja sažeta je u riječima koje je Isus izrekao ženi uhvaćenoj u grijehu:

(i) Ja te ne osuđujem. (ii) Idi i ne griješi više.
(Ivan 8, 11)

Opravdanje je startna crta kršćanske utrke, dok je posvećenje traka po kojoj trčimo. Riječ „posvećen“ znači biti odvojen. Stoga je posvećenje proces sve većeg odvajanja od grijeha, svijeta i egocentričnog načina života.

Cjelokupna svrha dolaska Kristu je naše posvećenje, kao što je i cilj svakog trkača koji stane na startnu crtu da sudjeluje u utrci. Nema smisla da se trkač pridruži drugima na startu, ako nema namjeru sudjelovati u samoj utrci.

Božja svrha za nas

Većina nas isprva je došla Kristu iz sebičnih razloga - da bismo nešto dobili za sebe, kao što je iscjeljenje ili izbavljenje od pakla. Bog nas je svejedno primio, unatoč tom sebičnom motivu. Otac razmetnog sina toliko je volio svoje

dijete da ga je dočekaao raširenih ruku, iako se sin vratio samo zato jer je bio gladan. Toliko je dobar naš Bog!

No, bilo bi zaista žalosno kada bismo nastavili živjeti kršćanske živote samo zato što želimo doći u raj. Dok sve više shvaćamo svrhu koju Bog ima za naše živote, u nama bi se trebala javiti čežnja za življenjem te svrhe. Pavlova molitva za vjernike u Efezu odnosila se na to da im se otvore srca kako bi mogli vidjeti nadu Božjeg poziva. (Efežanima 1, 18)

Poslanica Rimljanima 8, 29 i 30 govori nam što je to nada Božjeg poziva:

“Jer koje predvidje, te i predodredi da budu slični slici Sina njegova te da on bude prvorođenac među mnogom braćom.”

Božja svrha je da budemo preobraženi na Isusovu sliku. To je poanta procesa posvećenja; da s vremenom sve više budemo poput Isusa. To je kršćanska utrka na koju smo pozvani. Dok ju trčimo, trebamo držati pogled usmjeren na Isusa, koji je istu utrku već istrčao. (Hebrejima 12, 1–2)

Završavanje s grijehom

Prvi korak u ovoj utrci jest prestanak svjesnog činjenja grijeha. Kada smo bili pod Zakonom,

nismo željeli prestati grijешiti. No, u novom savezu, svi su se apostoli složili da je dvoznačna poruka evanđelja upravo onakva kakvu je Isus iznosi: sloboda od osude i prestanak činjenja grijeha.

Pavao govori: „Prestanite grijешiti.“ (1. Korinćanima 15, 34) Ivan piše: „Pišem vam ove stvari kako više ne biste grijेशili.“ (1. Ivanova 2, 1) Petar nas također potiče da prestanemo grijेशiti (1. Petrova 4, 1).

Nakon što je u Rimljanima 5 objasnio opravdanje po vjeri, Pavao postavlja ovo pitanje: „Što ćemo dakle reći? Hoćemo li nastaviti grijेशiti kako bi se milost povećavala?“ (Rimljanima 6, 1) Nakon toga, ovoga puta s većim naglaskom, Pavao postavlja pitanje: „Što onda? Hoćemo li sagrijेशiti makar ijednom?“ (Rimljanima 6, 15 - doslovno) Odgovor na oba pitanja je odlučno – ne! **Trebali bismo se truditi da više nikada ne sagrijेशimo, nijednom.**

Zvuči li vam ovo kao teška, bremenita poruka? Može biti bremenita samo onima koji žele nastaviti grijेशiti. No, to je slavna poruka oslobođenja onima kojima je dosta ropstva grijehu. Svaki zatvorenik bio bi radostan da mu netko kaže da može biti slobodan. Takva poruka za njega ne bi zvučala bremenito, zar ne?

Isus je bio pomazan da progłosi “oslobođenje zarobljenima (griehom) i svima onima koji su pod jarmom (Sotone)” (Luka 4, 18).

Slavno obećanje novog saveza glasi:

“Valjda grijeh neće vama gospodariti! Ta niste pod Zakonom nego pod milošću!” (Rim 6, 14)

Prvi korak prema pobjedi jest da vjerujete kako je moguće živjeti takvim životom.

Kušnja i grijeh

Postoji razlika između kušnje i grijeha. Biblija uči: *„Nego svakoga kuša vlastita požuda, koja ga vuče i mami. Tada začevisi požuda rađa grijeh, a grijeh izvršen rađa smrt.“* (Jakovljeva 1, 14-15) Grijeh se rađa u srcu tek nakon što dopustimo da grješne žudnje naših tijela budu začete. Svaki puta kada nam Sotona ili naša tjelesna priroda stave neki grješan prijedlog ili zamisao u umove, kušani smo. Ako se naši umovi slože s kušnjom, dolazi do začeca i rađa se grijeh.

Kušnje nas ne čine zlima. Čak je i Isus bio kušan. No, nikada nije sagriješio ni na koji način. Zato je ostao čist.

Biblija nas uči da je Isus „u svemu bio poput svoje braće“ te da je bio kušan u svemu poput nas. (Hebrejima 2, 17; 4, 15) Bio je kušan kao i mi, no nikada nije sagriješio.

Ovo nekima od vas možda neće zvučati sjajno jer mislimo da je Isus, s obzirom na to da je bio Bog u ljudskom obličju, lako mogao nadvladati svaki grijeh. No, sjetite se, Isus se „ispraznio“ svake jednakosti s Bogom kada je došao na Zemlju (Filipljanima 2, 6–7). Premda Bog, dok je živio na svijetu kao čovjek, imao je pristup istoj onoj sili Duha Svetoga koju nama danas nudi. Zato nam je rečeno da ustrajemo u trci, s pogledom usmjerenim prema Isusu. Dok danas ustrajemo u borbi protiv grijeha, ono što nas može ohrabriti jest Njegov primjer (Hebrejima 12, 2-4). On je nadvladao sva iskušenja s kojima se i mi suočavamo - kao čovjek. Zato je postao dovršitelj utrke i primjer kojeg svatko od nas treba slijediti (Hebrejima 6, 20).

To je „tajna pobožnosti... Krist je došao u tijelu i bio proglašen pravednikom u Duhu“ (1. Timoteju 3, 16). Iako je imao tijelo kao i mi, tijekom svog zemaljskog života svoj je duh održavao čistim.

To je ono što i nama daje nadu da možemo nadvladati kao što je on nadvladao. „*Imamo dakle, braćo, slobodan ulaz u Svetinju po krvi Isusovoj - put nov i živ što nam ga On otvori kroz zavjesu, to jest svoje tijelo.*“ (Hebrejima 10, 19-20) To je put posvećenja.

Stari i novi čovjek

Već smo vidjeli da je stari čovjek poput nevjernog sluga, koji dopušta da kradljivci uđu u kuću. No, taj stari čovjek je razapet, skinut s križa i pokopan. Sada u nama živi novi čovjek, koji kaže: „Evo dolazim!” U svitku knjige piše za mene: “Vršiti, Bože, volju tvoju!” (Hebrejima 10, 7)

No, znamo da i Isusovi učenici mogu sagriješiti. Ipak, postoji razlika između toga kada sagriješi vjernik i kada sagriješi nevjernik, kao što je drugačije kada mačka padne u prljavu vodu i kada svinja namjerno odluči skočiti u prljavu vodu. Mačka mrzi prljavu vodu, no može u nju pasti nenamjerno. Svinja voli prljavu vodu. To je dio njezine prirode. Isusovi učenici imaju novu prirodu koja voli čistoću i mrzi grijeh.

Stari čovjek želi griješiti. Novi čovjek nikada ne želi griješiti. No, ako novi čovjek nije dovoljno jak, možda neće moći držati vrata svoga srca zatvorenima za požude tijela. To se ne događa zato što on žudi za takvim stvarima. Ne. Jednostavno nije dovoljno jak da im se odupre. Možda zato što se ne hrani dovoljno Božjom riječju ili se nije osnažio kroz molitvu.

Dakle, postoji razlika između sagrješenja i svjesnog padanja u grijeha. Važno je razumjeti ovu razliku jer tako možemo izbjeći nepotrebne osjećaje osude u našim srcima.

Biblija kaže da je „onaj koji čini grijeh (odnosno, onaj koji ga nastavlja činiti namjerno) od đavla“ (1. Ivanova 3, 8). S druge strane, vjernicima piše: „Ako itko sagriješi (odnosno, ako itko nenamjerno padne u grijeh), imamo zagovornika kod Oca, Isusa Krista pravednika, koji nas zastupa“ (1. Ivanova 2, 1–2).

Svjestan i nesvjestan grijeh

Također postoji razlika između padanja u grijeh i posjedovanja grijeha. Posjedovati grijeh znači imati nesvjestan grijeh u našoj osobnosti – grijeh kojeg nismo svjesni iako ga drugi zreliji kršćani mogu primijetiti u nama. No, nikada nismo osjećali krivnju zbog tog nesvjesnoga grijeha. Božja Riječ kaže: „*Doista, do Zakona bilo je grijeha u svijetu, ali se grijeh ne ubraja kad nema zakona.*“ (Rimljanima 5, 13) (To također znači da nam Bog ne ubraja grijeha u situacijama kada nismo svjesni da griješimo).

Nesvjesne grijehe ćemo imati dok ne umremo – no, u sve manjoj mjeri, ako budemo hodali u svjetlosti. Biblija kaže: „*Ako za sebe kažemo da smo bez grijeha, varamo sami sebe*“ (1. Ivanova 1, 8). Osoba koja kaže da nema grijeha,

zapravo govori da je već postala savršena poput Krista. No, Božja Riječ kaže da ćemo postati „poput Njega“ tek kada On ponovno dođe – ne prije toga (1. Ivanova 3, 2). Oni koji tvrde da su već u potpunosti posvećeni i usavršeni samo zavaravaju sami sebe.

Međutim, trebamo se očistiti od nesvjesnih grijeha jer „*krv Isusa Krista čisti nas od svih grijeha*“, svjesnih i nesvjesnih, „*sve dok hodamo u Božjoj svjetlosti*“ (1. Ivanova 1, 7). Možemo, stoga, smjelo doći u prisutnost beskonačno svetog Boga, bez ikakva straha.

Toliko je moćna krv Isusa Krista koja nas opravdava. Aleluja!

Milost i milosrđe

Rečeno nam je neka hrabro pridemo „*prijestolju milosrđa, kako bismo primili milost i pronašli milosrđe u vremenu potrebe*“ (Hebrejima 4, 16). Milost i milosrđe dvije su različite stvari. Milosrđe se odnosi na oprost naših grijeha. Odnosi se na našu prošlost. No, također nam je potrebna i milost, za naše vrijeme potrebe, za budućnost.

Naše vrijeme potrebe je vrijeme kada smo kušani, trenuci prije nego padnemo. Takvi su trenuci bili kada je Petar počeo tonuti u galilejsko jezero. (Matej 14, 30) U takvim trenucima trebamo vapiti za milošću: i kao što je Isus

odmah posegnuo i uhvatio Petra za ruku, tako će i nas uhvatiti Isusova milost, kako bismo se mogli održati.

Božja riječ prepuna je prekrasnih obećanja koja nas uvjeravaju da će nas Bog sačuvati od pada. Pogledajte samo neka od njih:

Najprije, Bog obećava da nikada nećemo biti kušani više nego možemo nositi:

„Ta vjeran je Bog: neće pustiti da budete kušani preko svojih sila, nego će s kušnjom dati i ishod da možete izdržati.“ (1. Korinćanima 10, 13)

Božja Riječ također kaže:

„A onome, koji vas može sačuvati od pada i kod dolaska našega Gospodina Isusa Krista postaviti vas neokaljane i u velikoj radosti pred slavu svoju.“ (Judina 1, 24)

Uz ova i mnoga druga obećanja, koja nam je Bog dao u svojoj Riječi, više nema razloga da griješimo. Možemo živjeti u skladu s Božjom voljom (kao što stoji u 1. Petrova 4, 2).

Progresivno posvećenje

Isus je rekao apostolima neka druge uče svemu što im je zapovjedio (Matej 28, 20). Onaj koji voli

Gospodina najprije će svim srcem željeti otkriti što su te zapovjedi i nakon toga će ih željeti poslušati. (Ivan 14, 21)

Bog je u sklopu svog Zakona čovjeku dao zapovjedi, ali mu nije dao silu da ih može izvršavati. Zbog čega je onda Bog dao Zakon? Kako bi čovjek mogao uvidjeti da ne može ispuniti Božje standarde te da mu je stoga potreban Spasitelj i Pomoćnik. „*Zakon je postao naš učitelj i vodilja prema Kristu.*“ (Galaćanima 3, 24)

No, Bog je s čovjekom sklopio novi savez. U njemu nam nije dao samo zapovjedi, nego i primjer osobe Isusa Krista. Isus je, svojim zemaljskim životom pokazao da je i nama moguće držati i poštovati sve Božje zapovjedi.

Bog je također u novom savezu obećao da će svoje zakone utisnuti u naše umove i zapisati ih u naša srca (Hebrejima 8, 10). I to kroz Duha Svetoga, koji boravi u nama. **Duh Sveti naš je Pomoćnik, koji ne samo da nam pokazuje što je Božja volja, nego u nama stvara htijenje da vršimo tu volju i budemo poslušni Božjim zapovijedima.**

Bog je taj koji će nas u cijelosti posvetiti (1. Solunjanima 5, 23). Ne možemo to sami. Trebamo se pouzdati u Njega jer On je taj koji djeluje u nama, dajući nam i htijenje i djelovanje. No, trebat ćemo „*raditi na svom spasenju sa strahom i drhtanjem*“ (Filipljanima 2, 12–13).

Ono što Bog čini u nama, mi trebamo vršiti jer smo ljudi sa slobodnom voljom, a ne roboti.

Bog nas čisti od krivnje grijeha. No, također nam je dana zapovijed: „*Dakle, budući da imamo ta obećanja, očistimo se, ljubljeni, od svake ljage tijela i duha te dovršimo posvećenje u strahu Božjemu.*“ (2. Korinćanima 7, 1) To trebamo činiti svaki put kada nam Bog ukaže na neku nečistoću.

Tako „*Duhom usmrćujete tjelesna djela*“ (Rimljanima 8, 13). Plodovi Duha: ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, dobrota, vjernost, uljudnost i samokontrola sve će se češće očitovati u nama i kroz nas. To je ono što znači biti preobražen na Kristovu sliku.

Put kojim idemo bit će sve više obasjan Božjim svjetlom. (Mudre izreke 4, 18) To je slavan način posvećenja kojeg je Bog osmislio za nas.

Osmo poglavlje

BOŽJA RIJEČ I MOLITVA

Dvije stvari koje su novorođenom djetetu potrebne odmah nakon rođenja su hrana i kisik. Isto vrijedi i nakon duhovnog rođenja. Novorođeno Božje dijete treba jesti i disati.

Hrana je Božja Riječ, dok je molitva kisik.

Božja Riječ – naša duhovna hrana

Za početak, novorođenom djetetu je potrebno mlijeko, dok će kasnije početi jesti čvrstu hranu. Biblija sadrži obje vrste hrane. Mlijeko je ono što se naziva „osnovnim učenjima o Isusu Kristu“. (Hebrejima 6, 1) Čvrsta hrana se naziva „riječju pravednosti“ (Hebrejima 5, 13).

Koliko ćemo se brzo prebaciti na čvrstu hranu, ovisit će o našoj poslušnosti svemu onome u što nas Bog upućuje.

Naš duhovni rast ovisi o vjeri i poslušnosti.

Bog nam je u svojoj Riječi dao obećanja, kako bismo mu mogli vjerovati. Dao nam je i zapovjedi kojima moramo biti poslušni. Ako redovito budemo promišljali o Božjoj Riječi, vjerovali mu i bili mu poslušni, otkrit ćemo da smo duboko ukorijenjeni u Bogu, poput zimzelenog drveća

koje nikada ne gubi lišće. Tada će nas Bog moći blagosloviti da uspijevamo u svemu što činimo. (Psalam 1, 2–3)

Ne možemo razumjeti Božju Riječ ako je samo budemo proučavali na intelektualan način. Potrebno nam je otkrivenje Duha Svetoga. Isus je rekao da su duhovne istine skrivene od mudrih i inteligentnih i da će biti otkrivene onima koji budu kao mala djeca (Matej 11, 25).

Što to mala djeca imaju, a mudri i inteligentni ljudi nemaju?

Čisto srce!

Bog uvijek gleda na srce, a ne na um i razum. Daje otkrivenje onima koji su ponizni i koji drhte nad Njegovom Riječju. (Izaija 66, 2)

Isus je rekao da će samo oni koji su spremni činiti Božju volju razumjeti Božju Riječ. (Ivan 7, 17)

Božja Riječ – mač Duha

Božja je Riječ također oružje koje koristimo u našem ratovanju protiv Sotone.

Naziva se „mačem duha“ u Efežanima 6, 17.

Isus je tijekom tri kušnje u pustinji i sam vrlo učinkovito koristio ovo oružje. Svaki put je uzvratio na Sotonine kušnje riječima: „*Pisano je...*“ (Matej 4, 4. 7. 10)

Tako je nadvladao, a tako možemo nadvladati i mi.

Sotona je optužitelj. Moramo naučiti razlikovati njegove optužbe i osvjedočenja Duha Svetoga. Sotona nas neprestano želi maltretirati i proizvesti u nama osjećaj krivnje i osude. S druge strane, osvjedočenja Duha Svetoga uvijek su nježna i ispunjena nadom.

Optužitelja možemo nadvladati samo „*krvlju Janjeta i riječju svoga svjedočanstva.*“ (Otkrivenje 12, 11) Sotonine optužbe za grijehе koje smo učinili u prošlosti mogu biti nadvladane samo svjedočanstvom djela krvi Isusa Krista koja nas je očistila i opravdala. Trebamo koristiti isto ono oružje koje je koristio Isus.

Ispovijedanjem Božje Riječi Sotoni možemo nadvladati Sotonine optužbe, ali i obeshrabrenje, tjeskobu i mnoštvo ostalih kušnji kojima Sotona napada naše umove.

Zato je važno dobro poznavati Božju Riječ, da bi nas Duh Sveti mogao podsjetiti na određeni stih u Bibliji u trenutku naše potrebe.

Zbog toga je poželjno i dobro svakoga dana odvojiti vrijeme za promišljanje o Božjoj Riječi. Dok Njegovu Riječ pohranjujemo u srca, Ona će nas čuvati od grijehа (Psalam 119, 11).

Božji plan za naše živote

Bog ima savršeni plan za naše živote i želi nas voditi prema ostvarenju tog plana. Najviše blagoslovljen život koji možemo živjeti onaj

je koji u potpunosti ispunjava taj plan. Nije li prekrasno znati da je Bog već odredio smjer kojim trebamo ići u odabiru karijere ili bračnog partnera? Ako odaberemo Njegov smjer, izbjeći ćemo nebrojene zapreke koje nam je Sotona postavio. Bog nas uvodi u taj plan isključivo kroz svoju Riječ.

Uvid u Božju volju iscrpna je tema koju sam detaljnije pokrio u svojoj knjizi naslovljenoj *Pronaći Božju volju*.

Kako pristupiti ulasku u brak na duhovan način tema je koju sam pokrio u drugoj knjizi naslovljenoj *Seks, ljubav i brak – kršćanski pristup*.

Molitva – razgovor s Bogom

Komunikacija s Bogom treba biti dvosmjerna. Najprije čujemo da nam Bog govori kroz svoju Riječ. Nakon toga mi govorimo Njemu.

No, molitva se ne odnosi samo na izgovaranje molbi Bogu. Veći naglasak u molitvi bi trebao biti na zajedništvu s Bogom, kao što zaručnica ima sa svojim zaručnikom.

Nema pravila kako bi trebao izgledati razgovor zaručnice sa njenim zaručnikom.

No, da bismo se disciplinirali, dobro je da se naša molitva sastoji od:

- slavljenja našeg Oca zbog onoga tko On jest,

- priznavanja grijeha i neuspjeha,
- molitvi koje se odnose na Božje kraljevstvo,
- molitvi koje se odnose na naše potrebe,
- posredničke molitve za potrebe drugih,
- zahvaljivanja zbog onoga što je Bog učinio,
- zahvaljivanja za ono što će Bog tek učiniti.

Isus nam je rekao da „*molimo u svako vrijeme, bez prestanka.*“ (Luka 18, 1)

Dobro je usvojiti naviku razgovaranja s Bogom o malenim stvarima svakodnevnog života jer ćemo tako biti u duhu molitve tijekom cijelog dana. S vremenom će razgovor s Bogom postati nešto čemu ćemo se radovati, a ne ritual. Također ćemo otkriti da nam Bog govori u srce na najčudesnije načine.

No, to su samo lekcije na razini dječjeg vrtića u školi molitve. Ako smo vjerni, napredovat ćemo.

Bilo kako bilo, molitva nikada ne bi smjela postati suhi, prazni ritual. Molitva je poput disanja. Kada imamo problema s disanjem, znamo da nešto nije u redu. Bog nikada nije htio da molitva postane suhoparna ili dosadna.

No, kako napredujemo, otkrivamo da molitva postaje težak posao. Ako smo vjerni s malenim teretima koje nam Bog stavi u srce da molimo za njih, s vremenom će nam Bog davati sve više svojih tereta. Na taj način

postajemo Božji suradnici u Njegovu djelu blagoslivljanja drugih.

Isus je molio „glasno i u suzama“ (Hebrejima 5, 7). Jednom dok je molio u Getsemanskom vrtu, znoj mu je bio poput krvi (Luka 22, 44). Toliko je snažno molio.

Jednom je proveo cijelu noć u molitvi (Luka 6, 12). Imao je naviku često se povlačiti u osamu, kako bi molio (Luka 5, 16). Kao što je netko jednom rekao, „kao što turisti traže lokacije koje bi posjetili kad god stignu na novo mjesto, Isus je uvijek tražio osamljeno mjesto gdje bi mogao moliti“.

Isusov nam primjer pokazuje koliko je važno moliti. Ako je on trebao toliko moliti, koliko više trebamo ja i vi.

Borite se protiv lijenosti, odlučivši da ćete biti muškarac/žena molitve pod svaku cijenu.

Deveto poglavlje

ZAJEDNIŠTVO I CRKVA

Već smo naučili da nas Bog želi preobraziti na Kristovu sliku. No, takva preobrazba ne događa se kada smo izolirani od drugih Isusovih učenika, nego kada smo u zajedništvu s njima.

Bog ne želi da budemo samo ovisni o Njemu, nego i da živimo u zajedništvu jedni s drugima. U starozavjetno doba, Bog je djelovao kroz pojedince: Mojsija, Iliju, Ivana Krstitelja itd.

No, u novom savezu, Bog želi Tijelo sastavljeno od učenika koji su postali jedno pod Kristom koji je glava tijelu. To je značenje Crkve; Tijela Kristovog. (Efežanima 1, 22-23; 2, 14-16)

Crkva – Tijelo Kristovo

Crkva nije ni zgrada ni denominacija. Riječ „crkva“ u Novome zavjetu prijevod je grčke riječi „ekklesia“, što znači „skup pozvanih ljudi“, u ovom slučaju, ljudi koji su pozvani iz ovoga svijeta da postanu Božja svojina.

Ljudi širom svijeta, koji su odgovorili na Božji poziv da budu odvojeni od grijeha i svijeta, čine Crkvu; Tijelo Kristovo. Na svakome mjestu,

dijelovi Kristova Tijela trebali bi se okupljati i na lokalnoj razini predstavljati to Tijelo.

Prvo tijelo Kristovo bilo je fizičko tijelo, u kojem je Isus došao na Zemlju. U tom se tijelu Bog objavio svijetu. Isus se toliko savršeno podlagao Ocu da je na kraju svog života komotno mogao reći: „*Onaj koji je vidio mene, vidio je moga Oca*“ (Ivan 14, 9).

Sada je naš poziv da zajedno predstavljamo Isusa ljudima oko nas. Nitko ne može sam za sebe predstaviti Isusa na ispravan način. Trebamo jedni druge. Oni „najbolji“ među nama i dalje nisu dovoljno dobri. Imamo dobre, ali i loše strane. Možemo Isusa dobro predstavljati u jednom području, a opet jako loše u nekom drugome. No, zajedno otkrivamo da nečije jake strane pokrivaju slabe strane nekoga drugoga. Ako živimo u ljubavi i podčinjenosti jedni prema drugima, Krist će u potpunosti biti prikazan kroz nas nevjerničkom svijetu. To je svrha koju je Bog dao Crkvi.

Postati dio lokalne crkve

Odmah nakon obraćenja, trebali biste potražiti ostale Isusove učenike koji su poslušni Božjoj Riječi i žele hodati Isusovim koracima.

Ovo je situacija u kojoj novoobraćeni kršćanin može biti zbunjen ogromnim brojem zajednica i denominacija koje postoje u kršćanskom

svijetu. Nevezano o kojoj se denominaciji radilo, danas nažalost postoje mnoge zajednice koje za sebe tvrde da su jedini istinski predstavnici Krista na Zemlji.

Mnoge od tih zajednica žele uvjeriti novoobraćene kršćane da je jedini način kako osoba može postati dio Kristova Tijela tako da se pridruži baš njima!

Gotovo je nemoguće uvjeriti ih da Bog ima mnogo djece koja nisu dio njihove zajednice i ne drže do njihovih doktrina i učenja. Toliko su snažne predrasude! Trebate paziti da se ne zapletete u tu mrežu farizejstva i sektaštva koja je poharala velik dio današnjeg kršćanstva.

Imajte otvoreno srce prema svima koji vole Gospodina i koji ga iskreno žele slijediti. Njihova učenja možda se neće u svemu podudarati s vašima. No, ako zaista hodaju u svjetlu koje im je Bog dao, to nije nikakav problem. Ne možemo zahtijevati od drugih ljudi da hodaju u svjetlu koje je Bog dao nama.

Prihvatanje sve Božje djece

Trebamo imati onoliko braće i sestara koliko Bog ima djece.

Stoga, trebamo otvorena srca i u potpunosti prihvatiti sve one koje je Bog primio (Rimljanima 14, 1; 15, 7). Ako se Isus ne srami nekoga nazvati svojim bratom, ne bismo se trebali ni mi (Hebrejima 2, 11).

Vjernici mogu otići u dvije krajnosti što se tiče zajedništva. Jedna se odnosi na kompromitiranje istine radi održavanja zajedništva. Druga je nametanje i zahtijevanje prilagođavanja u svemu, prije nego što se nekom vjerniku ponudi zajedništvo. Ako smo mudri, držat ćemo se podalje od obje krajnosti.

Jasno je da ne možemo surađivati s nekim tko se ne slaže s nama oko načina na koji neko Božje djelo treba biti izvršeno. No, ne moramo zahtijevati od ljudi da vjeruju sve isto kao i mi, do najmanjih detalja, prije nego imamo zajedništvo s njima. Nije isto surađivati s nekim i imati s njim zajedništvo.

No, trebate potražiti lokalnu crkvu koja će vam biti duhovni dom i kojoj možete biti posvećeni.

Novozavjetna Crkva

U mnoštvu crkvi u vašem mjestu trebate potražiti onu koja se najviše drži Novoga zavjeta, kako ste ga vi razumjeli do tada. Kako vrijeme bude

prolazilo i vi budete više razumjeli Novi zavjet, možda ćete poželjeti otići iz te crkve u drugu koja je više u skladu s Božjom Riječju.

Takav slijed bit će prirodan samo za one koji duhovno napreduju i žele nastaviti rasti u spoznaji Krista. Nikada se nemojte pomiriti ni sa čim što je manje od najboljeg što Bog ima za vas u svakome području; samo tada nećete ni za čime žaliti u vječnosti.

Novozavjetna crkva neće imati nikakvu denominacijsku etiketu. Bit će to zajednica ljudi koji su se okupili po Duhu Svetome, u imenu Isusa Krista. Gospodin je obećao da će biti prisutan na takvim okupljanjima (Matej 18, 20).

Crkva čiji ste član postali trebala bi biti takva da prihvaća Bibliju kao Božju Riječ i kao jedini temelj vjere i života. Mnoge sekte tvrde da je Biblija njihov jedini autoritet, no svejedno citiraju knjige svojih vođa kao jednaki autoritet. No, kad im se približite, shvatite da se više oslanjaju na učenja svojih vođa, nego na Božju Riječ. U njihovim zajednicama puno toga može biti ispravno, ali ako im se pridružite, ubrzo ćete shvatiti da ste zarobljeni njihovim sektaškim stavovima.

U Božjoj Crkvi, svi vjernici su ravnopravni Božji svećenici; jer Bog nas je sve učinio svojim kraljevskim svećenstvom (1. Petrova 2, 9). „Crkva” koja ima posebnu skupinu svećenika ili pastora, koje se jedine smatra kvalificiranima da propovijedaju Božju Riječ, u suprotnosti je s onime što Bog uči.

Bog je odredio da vodstvo crkve bude u rukama starješinstva (uvijek više od jednoga).

No, starješine ne moraju biti punovremeni službenici (Djela 14, 23; Titu 1, 5).

Na sastanku novozavjetne crkve glavni će naglasak uvijek biti na propovijedanju Božje Riječi. U takvim crkvama, svaki vjernik imat će slobodu dijeliti Božju Riječ, u skladu sa svojim stupnjem zrelosti i duhovnim darovima.

Ako je izgovorena riječ zaista nadahnuta Duhom Svetim, vidjet ćemo da tješi, izgrađuje, osvjedočava i razotkriva „tajne čovječjeg srca“, govoreći onima koji zaista žele čuti (1. Korinćanima 14, 3. 24-31).

Glavni cilj novozavjetne crkve bit će stvaranje učenika i podučavanje da potpuno budu poslušni Isusovim zapovijedima (Matej 28, 19–20). Ono što će razlikovati takvu crkvu od drugih bit će uzajamna ljubav njezinih članova, onako kako je Isus rekao u Ivanovom evanđelju

13, 35: „Po ovome će svi ljudi znati da ste moji učenici, ako imate ljubavi jedni prema drugima.“

Crkva u kojoj se Božja Riječ izgovara sa silom, gdje vlada Božja ljubav, gdje se osjeti Gospodinova prisutnost, crkva je u kojoj biste trebali biti.

Važnost zajedništva

Tek kada pokušamo živjeti u zajedništvu i ljubavi s drugima, shvatit ćemo koliko se trebamo odricati sami sebe i uzimati svoj križ svaki dan ako želimo zadržati to zajedništvo.

Sotona se neprestano trudi potaknuti razdore među Božjom djecom. Ako smo zreli, uvijek ćemo nastojati spriječiti raspirivanje tih razdora. Veliki gubitak nastane kada se unutar Kristova Tijela naruši zajedništvo – za nas i za Boga.

Ujedinjena Crkva posjeduje ogromnu silu. Sotonu može nadvladati samo ujedinjena Crkva. Isus je rekao:

„Ako se samo dva vjernika ujedine u duhu, i to potpuno, mogu od Oca tražiti bilo što i On će im to i dati – jer sam prisutan u sili, kadgod se dvije ili tri takve ujedinjene duše okupe po Duhu Svetome. Takva zajednica vjernika može svezati Sotonu na nebesima i na zemlju, uništavajući Sotoninu silu. Mogu i osloboditi

ljude od Sotonina ropstva svojim molitvama.
(Matej 18:18-20 – slobodna parafraza).

Zato Sotona unosi razdor među vjernike, stvarajući više skupina unutar jedne Crkve. Želi sačuvati svoje kraljevstvo od napada ujedinjene Crkve. Uvijek trebamo biti svjesni Sotoninih planova i ne smijemo ih ignorirati.

Samo zamislite kakva bi ograničenja Krist imao u svom fizičkom tijelu da mu udovi nisu funkcionirali zajedno. Ne bi mogao na onakav način očitovati Božju slavu svijetu. S takvim se ograničenjima Krist suočava danas, kao glava svog duhovnog tijela, Crkve, ako su vjernici podijeljeni.

To je gubitak i za nas. Ako se izoliramo čak i od jednog Božjeg djeteta, lišavamo se nečega što je Bog imao za nas i što nam je mogao dati samo kroz to dijete. Kristovu ljubav možemo upoznati samo zajedno „s drugim svetima“ (Efežanima 3:17-19).

Deseto poglavlje

ZAVRŠETAK OVOGA DOBA

U starozavjetno doba nije bilo jasne spoznaje o životu nakon smrti niti o Božjim planovima za budućnost. No, Isus je vrlo jasno učio o obje te teme. I za nas je važno da budemo upućeni.

Što slijedi nakon smrti?

Isusovi učenici ne trebaju se bojati smrti jer Isus je pobijedio smrt. Smrt je poraženi neprijatelj. Isus je svojom smrću i uskrsnućem Sotonu lišio njegove moći, da se mi više ne bismo bojali smrti (Hebrejima 2, 14–15). Ključevi smrti sada su u Isusovim rukama (Otkrivenje 1, 18). Samo on može otvoriti vrata smrti za bilo kojeg od svojih učenika. Sotona im ne može ništa.

Što se događa kada netko umre? Isus je na ovo pitanje jasno odgovorio kada je učio o bogatašu i Lazaru. Prije nego nastavimo dalje, bilo bi dobro da prvo pročitate Lukino evanđelje 16, 19-31.

Ovdje se ne radi o usporedbi jer ni u jednoj usporedbi Isus nije koristio nečije ime, kao što je učinio ovdje. Bogataš i Lazar bili su stvarni ljudi.

Isus je jasno objasnio da nakon smrti čovjek može ići samo na dva moguća mjesta. Jedno je raj (koji se također naziva "nebesima" ili Abrahamovim naručjem). To je mjesto utjehe, dok je drugo mjesto pakao: mjesto vječne muke i patnje. Odmah nakon što osoba umre, njezina duša odlazi na jedno od ta dva mjesta, čak i prije nego što tijelo te osobe bude pokopano. Iako osoba nema fizičko tijelo, bit će svjesna svog okruženja, utjehe i udobnosti ili boli i patnje.

Čovjek je biće koje se sastoji od duha, duše i tijela (1. Solunjanima 5, 23). Nakon smrti, duh i duša se odvajaju od tijela i odlaze u raj ili pakao.

Na križu je Isus rekao razbojniku koji se pokajao da će boraviti s Njime u raj u tog istog dana. I Isus i razbojnik otišli su u raj čim su im duše napustile tijelo. Isus je rekao da će, nakon smrti, biti u "srcu zemlje" tri dana i tri noći (Matej 12, 40). Iz ovoga možemo zaključiti da je raj, u to vrijeme, bio u srcu zemlje. No, nakon što je Krist uskrsnuo „iz nižih dijelova zemlje, uzišao je u više dijelove. Oslobodio je mnoge zarobljene“ (Efežanima 4, 8; 9). Poveo je cijeli raj i sve one duše koje su se ondje nalazile na treća nebesa.

U 2. Korinćanima 12, kada uspoređujemo 2. i 4. stih, vidimo da se sada raj nalazi na trećim

nebesima. To je mjesto na koje odlaze Isusovi učenici čim umru. (Filipljanima 1, 23)

Znakovi Kristova dolaska

Biblija nam govori o događajima koji će se odvititi netom prije nego se Isus vrati na Zemlju. Ovo su neki od njih:

- Ratovi, glad, potresi (Matej 24, 7). Ovakvi događaji prisutni su na Zemlji oduvijek. No, zamjetan je veliki porast nakon Drugog svjetskog rata (1939. – 1945.).
- Veliki porast u otkriću znanja i informacija, porast u putovanjima svijetom (Daniel 12, 4). Ovo je također jako prisutno u daleko većoj mjeri u posljednjih pedesetak godina.
- Ljudi će biti ljubitelji užitaka (2. Timoteju 3, 4). Posebno zla karakteristika našeg doba je nemoralnost. Pornografski sadržaji služe Sotoninoj svrsi u promoviranju nemoralnosti.
- Ljudi će postati arogantni, zli, neposlušni roditeljima (2. Timoteju 3, 2-4). Danas vidimo duh buntovništva koji je prisutan svugdje oko nas: u obiteljima, obrazovnom sustavu, industriji.
- Vjernici će otpasti od vjere (1. Timoteju 4, 1). Ovome također svjedočimo u našem vremenu, kao i širenju mnogih kultova, čiji plijen postaju mnogi vjernici.

- Ponovni nastanak države Izrael, kao stabla smokve, što je simbol Izraela, koje je počelo puštati lišće, o čemu čitamo u Luki 21, 29-32. Još od 70. godine Židovi su razasuti širom svijeta. Stablo smokve bilo je suho gotovo 19 stoljeća. No, u svibnju 1948., ponovno je rođena izraelska nacija. Isus je rekao da će Jeruzalem okupirati nežidovski narodi, sve dok se vrijeme tih naroda ne ispuni (Luka 21, 24). U lipnju 1967., Izrael je oslobodio i vratio Jeruzalem, prvi put nakon 20 stoljeća.

Uzbudljivo je promatrati događaje koji se odvijaju u današnjem svijetu. Svi ovi pokazatelji ukazuju na to da će se Krist vrlo brzo vratiti.

Prvo uskrsnuće i Kristov Sud

Nakon Kristova povratka, svi koji mu pripadaju bit će preobraženi u treptaj oka. Dobit ćemo nova tijela koja nikada ne mogu ostarjeti ni umrijeti (1. Korinćanima 15, 51-53). Naša nova tijela bit će kao tijelo koje je Isus imao nakon uskrsnuća (Filipljanima 3, 20-21). Oni koji su umrli u Kristu uskrsnut će iz svojih grobova u novom tijelu i zajedno s Isusovim učenicima koji će tada biti živi bit će uzneseni u nebo da se susretnu s Gospodinom (1. Solunjanima 4, 13-17).

Nakon toga će Krist uspostaviti svoje sudačko prijestolje, gdje će nam biti suđeno, odnosno gdje ćemo primiti nagrade za vjernost koju smo mu pokazali tijekom svojih zemaljskih života.

Biblija opisuje da će Isus dati krune u onaj dan onima koji su bili vjerni. Za više detalja o tome možemo čitati u 2. Korinćanima 5, 10; 1. Korinćanima 3, 11-15 i 4, 5; 2. Timoteju 4, 8; 1. Petrovoj 5, 4.

U onaj dan, vidjet ćemo da će „*mnogi koji su bili prvi postati posljednji, a mnogi koji su bili posljednji postat će prvi.*“ (Matej 19, 30) Mnogi koji su se prikazivali kao vrlo duhovni ovdje na Zemlji neće pronaći naklonost u očima Gospodnjim. Drugi, za koje smo smatrali da nisu baš tako duhovni dobit će naklonost u Božjim očima. U onaj dan, nepoznata, ali vjerna udovica, imat će prednost pred svjetski poznatim, ali nevjernim propovjednikom.

U onaj dan otkrit ćemo da mnoge stvari koje čovjek cijeni, kao što su novac i ljudska slava, nemaju vrijednost u Božjim očima, a da mnoge vrline i vrijednosti, koje svijet ne cijeni, kao što su čistoća, poniznost, nesebičnost, milosrđe i dobrota, Bog jako cijeni.

Nakon toga će uslijediti ono što Biblija naziva „svadbom Janjetovom“, duhovno vjenčanje

Isusa Krista i Njegove nevjeste, odnosno onih koji su bili vjerni u odricanju od samih sebe, koji su svakodnevno nosili svoje križeve i koji su ga slijedili, kao Njegovi učenici na Zemlji (Otkrivenje 19, 8-10). U onaj ćemo dan vidjeti da se itekako isplatilo proći kroz sve progone, da se isplatilo trpjeti nerazumijevanja, za dobrobit Gospodina i Njegova evanđelja.

Tisućljeće

Nakon toga će započeti vladavina mira koja će trajati 1000 godina. Tada će na Zemlji biti kao u Edenskom vrtu, gdje će lav zajedno, u miru, biti s janjetom, gdje će se dijete igrati u miru sa zmijom (Izaija 11, 6-9).

Isus će tada vladati iz Jeruzalema kao kralj nad cijelom Zemljom (Zaharija 14, 9-21). Sotona će biti svezan i neće imati pristup Zemlji, kakav ima sada. Nakon završetka tih 1000 godina, Sotona će nakratko biti pušten, kako bi kušao i ispitao vjeru neobraćenih žitelja Zemlje. Ponovno, veliko će mnoštvo slijediti Sotonu. To će biti Božja demonstracija anđelima i ljudima da ti ljudi zapravo ne žele da nad njima vlada Krist, čak niti nakon 1000 godina mira. Takvo je ljudsko sljepilo, tvrdoglavost i opakost. No, Bog će suditi tom buntovnom mnoštvu i Sotona će biti bačen u Ognjeno jezero, odnosno proširenu

verziju pakla, koja je opisana u Otkrivenju 20, 7-10.

Drugo uskrsnuće i konačan Sud

Bog će nakon toga postaviti sudačko prijestolje, odakle će suditi svim nevjernicima. To će biti drugo uskrsnuće. Mrtvi će uskrsnuti iz svojih grobova. Duše nevjernih će se vratiti iz pakla u svoja zemaljska tijela, kako bi došli pred Boga da im sudi. Oni će biti suđeni "prema onome što je zapisano u knjigama, prema njihovim djelima." (Otkrivenje 20, 12)

Sjećanje je poput video vrpce, koja vjerno bilježi sve naše misli, riječi i djela, kao i naše motive u zemaljskim životima. Bog će u taj dan ponovno "zavrtjeti" video vrpcu cijeloga svijeta, kako bi vidio skrivene živote ljudi. To će biti Božji način pokazivanja da je On savršeno pravedan kada šalje ljude u vječnu kaznu.

Oni čija imena ne budu zapisana u Knjizi života bit će bačeni u Ognjeno jezero, zajedno sa Sotonom kojem su služili na Zemlji. (Otkrivenje 20, 15)

Završetak vremena

Nakon toga će doći kraj vremena i započet će vječnost. Otkupljene žene i muškarci ući će u nova nebesa i u novu Zemlju. Kristova nevjesta

zasjat će u svoj svojoj veličanstvenosti, kao što je i opisano u Otkrivenju 21.

Sotona i svi nevjernici bit će uklonjeni sa te savršene Zemlje i neba. U tom slavnom, novom svemiru, grijeh više nikada neće podignuti svoju ružnu glavu. Više neće biti požude u našim tijelima. Nebesa će biti ispunjena ljudima koji su radosno odabrali biti s Bogom u cijeloj vječnosti.

Pozvani nadvladati

Petar kaže: „*Kad se sve tako ima raspasti, kako li treba da se svi vi ističete u svetu življenju i pobožnosti, iščekujući i prospješujući dolazak Dana Božjega u koji će se nebesa, zapaljena, raspasti i počela, užarena, rastaliti.*“ (2. Petrova 3, 11-12)

Poruka Duha u ovim posljednjim vremenima može se sažeti u jednoj riječi: NADVLADAVANJE (pročitajte Otkrivenje 2, 7. 11. 17. 26; 3, 5. 12; 21, 7).

Započeli smo ovu knjigu naglašavanjem nečega što nedostaje u velikom broju propovjedi za nevjernike: pokajanjem.

Zaključujemo ovu knjigu stavljanjem naglaska na ono što nedostaje u velikom broju propovjedi za vjernike: nadvladavanjem.

Božji poziv čovjeku, otkako je pao u grijeh, jest da nadvladava. Bog je rekao Kainu:

„Griješ vreba u tvome srcu, no još uvijek ga možeš nadvladati“. (Postanak 4, 7)

U posljednjoj biblijskoj knjizi, Bog ponavlja taj poziv:

„Oni koji su nadvladali naslijedit će ove stvari i ja ću biti njihov Bog, a oni će biti moji sinovi.“
(Otkrivenje 21, 7)

Ništa se na Zemlji ne može usporediti sa slavom života, koji se živi u zajedništvu s Bogom i s ispunjenjem svrhe, koju Bog ima za nas. Život kakav je Isus živio na Zemlji bio je najljepši, najslavniji i najsretniji život kojeg je bilo koji čovjek živio. Isus nije bio svjetski poznat ni bogat; Isus je u svom životu prikazivao slavu Gospodina Boga.

Radosna vijest evanđelja jest da i vi možete prikazivati tu slavu. Vi možete nadvladati, u svim danima vašeg zemaljskog života. Neka vam Bog podari snagu za vjeran život, za život u kojem će vam uvijek pred očima biti vrijednosti vječnosti. Amen.